

Temes, implicacions i pressuposicions al paràgraf [1]

1r paràgraf	Temes	Implicacions	Pressuposicions
[1.1.] Hasta Manuel Fraga tuvo que bajar ayer a la arena de la dialéctica para justificar el pacto andaluz del Partido Popular con Izquierda Unida.	Fraga va intentar justificar ahir el pacte PP-IU a Andalusia	El pacte andalus PP-IU no té una justificació vàlida A Manuel Fraga no li pertocava justificar el pacte PP-IU.	

El diari està en contra del pacte andalus PP-IU tal com es dedueix del conjunt del paràgraf, però ja en la primera oració s'hi fa palès. En emfasitzar que 'fins i tot' Manuel Fraga va haver d'entrar en el debat per 'justificar'-lo, comporta considerar que fins a aquell moment encara no hi havia hagut una 'explicació' –aquest és el sentit en què s'usa aquí el terme 'justificar'– satisfactòria. I, tal com està narrada, l'explicació de Fraga a continuació –«"Es lícito", repetía Fraga...», 'obligat', 'posat contra la paret', etc.– l'editorialista no deixa dubte sobre el valor que el diari atorga a la 'justificació' de Fraga, a qui pretesament –diu el diari- no li correponia fer aquesta justificació.

[1.2.] El presidente gallego se vio obligado, en declaraciones radiofónicas, a desandar toda la cultura antipacto que en los últimos meses han sembrado en paralelo las huestes de José María Aznar y de Julio Anguita para desacreditar el entendimiento entre el PSOE y CiU.	<i>La implicació</i>	Per defensar el pacte andalus PP-IU Fraga va contradir les idees antipacte genèriques d'Aznar i Anguita	Aznar i Anguita han sembrat en els últims mesos una cultura antipacte. Aznar i Anguita han sembrat una cultura antipacte per desacreditar els acords PSOE-CiU
[1.3.] Fraga puso toda su energía para explicar que en todas las democracias es " normal " que dos partidos distintos se pongan de acuerdo para sumar una mayoría que les convenga y permita imponer sus tesis en el Parlamento.		Fraga manté que el pacte PP-IU a Andalusia és una pràctica "normal" i "lícit".	
[1.4.] " Es lícito ", repetía Fraga para rechazar el ataque del PSOE al pacto de la derecha andaluza y los ex-comunistas.	El PSOE ataca el pacte PP-IU		IU són excomunistes.

A aquest editorial li dediquem una anàlisi de nivell 2 i, per tant, no abordarem la comprovació d'algunes pressuposicions. Tal és el cas de les dues pressuposicions que hem assenyalat com a derivades de l'oració [1.2.]. Fer-ho comportaria una extensió desbordant per a aquest nivell d'anàlisi.

No és el cas, però, de la derivada de [1.4]. Descriure IU com a excomunistes és pel cap baix una manca de precisió perquè era notori i del domini públic que el corrent polític fonamental d'IU, en aquell moment almenys, estava constituït per membres del Partit Comunista d'Espanya¹. El qualificatiu no té la funció de descriure políticament les idees d'IU, ni les de la militància, sinó una funció de valoració negativa.

[1.5.] Preguntado sobre por qué el PP ha <i>demonizado</i> la alianza PSOE-CiU, Fraga, puesto contra la pared, señalaba que eso era diferente ya que la presencia catalana comporta contrapartidas secretas y sospechosas que perjudican al resto de España.	Fraga manté que el pacte PSOE-CiU té contrapartides secretes i sospitoses que perjudiquen la resta d'Espanya (fora de Catalunya)	És una contradicció atacar el pacte PSOE-CiU i defensar el pacte PP-IU Fraga <i>atorga</i> a la presència catalana en el pacte un contingut secret i sospitós i perjudicial per a la resta d'Espanya.	El PP ha <i>demonitzat</i> l'aliança PSOE-CiU
--	--	--	---

Com a efecte destacat del primer paràgraf, Fraga i, a través d'ell, el PP es veuen en la contradicció –com assenyalava l'expressió "puesto contra la pared"– d'atacar un pacte aparentment *contra natura* i defensar-ne un **altre** aparentment encara més *contra natura* dins d'un esquema clàssic de dretes i esquerres.

D'altra banda, pel que fa a aquesta oració, tampoc podem comprovar si en les declaracions radiofòniques, el que va dir Fraga s'ajusta al que es reporta a [1.5.]. Notem, en tot cas, que, dels arguments de Fraga, el diari destaca que ell va dir que l'un i l'altre pacte eren diferents 'ja que la presència catalana comporta contrapartides secretes i sospitoses que perjudiquen la resta d'Espanya'. [Òbviament les cometes simples les posem perquè fem una traducció del text del diari, no perquè el diari digui que Fraga va dir textualment això.]

És important notar que el diari posa en veu de Fraga una causalitat entre 'la presència catalana' i l'existència de 'contrapartides secretes i sospitoses'. És important també notar com el diari atorga un raonament totalment especulatiu a Fraga, per no dir quasi absurd. Especulatiu perquè infereix implícitament que si hi ha contrapartides secretes és perquè les volen amagar, amb la voluntat que ningú sàpiga que són perjudicials per Espanya –d'aquí la inferència de 'secretes' a 'sospitoses'–. Quasi absurd perquè si són secretes, ¿com pot saber quin n'és el contingut?

Ens interessa remarcar la imatge negativa que el diari construeix de Fraga en el relat sobre la seva intervenció radiofònica basant-se tant sols en una narració **indirecta** del que va dir. No podem, en aquests moments, comprovar les paraules de Fraga com tampoc si hi havia clàusules secretes en el pacte PSOE-CiU.

Volem fer notar encara una cosa més. El lector d'aquest treball haurà ja percebut que a [1.5.] es parla de 'presència catalana' i això és congruent amb –i permet a l'editorialista parlar de– l'anticatalanisme. Fixem-nos, no obstant, que no s'hi diu 'presència catalanista' la qual cosa convertiria el discurs de Fraga en 'anticatalanista', cosa, no per moralment reprovable –seguint simplement la línia d'editorials anteriors del mateix diari– igual a 'anticatalà'. 'Anticatalà' va dirigit contra qualsevol català i 'anticatalanista' va dirigit contra qualsevol 'catalanista'. Ens trobem de nou en un joc de conjunts desiguals.

Temes, implicacions i pressuposicions al paràgraf [2]

2n paràgraf	Temes	Implicacions	Pressuposicions
[2.1.] Así estamos: lo malo de los pactos políticos ya no es que suponga cesiones o renunciaciones de las partes –lo que ahora harán PP e IU– sino en la perversidad intrínseca que comportan si uno de los que tira o afloja es catalán.	Fraga manté que el pacte PSOE-CiU és dolent perquè és pervers ja que una de les parts negociadores és catalana.	Els pactes lògicament suposen cessions o renunciacions de les parts	El pacte PP-IU suposa renunciacions de les parts
[2.2.] Son las pautas del nuevo anticatalanismo.	<i>La implicació</i>	El nou anticatalanisme té com a pauta considerar un pacte dolent si una de les parts és catalana.	

¹ Per un comentari suplementari vegi's l'anàlisi de nivell 2 dedicat a l'editorial de *La Vanguardia* del 6.7.94 titular "Anguita y Cataluña" que ja hem esmentat com a exemple en la fonamentació teòrica.

Les dues primeres oracions estan dedicades a explicitar el significat que el diari vol donar a la darrera oració del paràgraf anterior i a enllaçar la posició de Fraga amb la d'Anguita.

[2.3.] Anguita, que pacta con la burguesía derechista y señorita de Andalucía, explica que eso es soportable para Izquierda Unida y que lo malo es lo que hace el PSOE, que pacta con la "peor" de las burguesías, la catalana.	Anguita manté que IU pot suportar el pacte amb la burguesia dretana i de 'señoritos' andalusa. Anguita manté que el pacte PP-IU és bo. Anguita manté que el pacte del PSOE amb CiU és dolent perquè CiU és la pitjor de les burguesies, la catalana.	Anguita també practica l'anticatalanisme. Anguita pacta amb la burguesia dretana i senyoreta d'Andalusia, perquè per a ell és millor com a classe social que la burguesia catalana.	Anguita pacta amb la burguesia dretana i de 'señoritos'.
[2.4.] Una burguesía que a diferencia de aquella –añadimos nosotros–, es empresarial e industrial además de ser bastante más civilizada.	<i>Idem</i>	La burguesia catalana és millor que l'andalusa perquè és empresarial, industrial i més civilitzada.	

Certament en la crítica que Anguita va fer del pacte PSOE-CiU va implicar que la burguesia catalana era la pitjor de les burguesies. En el cas de les declaracions d'Anguita tenim la fortuna de comptar amb un fragment més complet que el simple relat indirecte i un "peor" entre cometes.

L'editorial de *La Vanguardia* sobre els mateixos fets (6.7.94) cita Anguita amb cometes:

«Según Anguita, "no pueden criticar nada los que han pactado con la peor burguesía, la catalana".»

És fàcilment perceptible que Anguita responia a la crítica del PSOE al pacte IU-PP a Andalusia. I és també fàcilment perceptible que el focus de la crítica cau sobre el PSOE per pactar amb una burguesia que ell –Anguita– entén que és la pitjor, la catalana. Òbviament les paraules d'Anguita impliquen que considera a la burguesia catalana com a la pitjor de les burguesies de l'Estat.

Ara bé, en quin sentit s'ha d'interpretar un adjectiu contrastiu i valoratiu com 'pitjor' si no en funció dels valors de qui el pronuncia. Els valors d'Anguita –coordinador general d'IU i secretari general del PCE, i, per tant, no excomunista– presumiblement no són els empresarials i industrials als quals el diari al·ludeix en la darrera oració de l'editorial. Encara que potser sí els civilitzadors.

Sota moltes perspectives les paraules d'Anguita es poden considerar desencertades, però el desencert és molt menor des de la seva perspectiva ideològica. No obstant, encara queden alguns comentaris per afegir-hi que no són menors.

En primer lloc, contra el que implica l'argumentació del diari, atacar la burgesia catalana no és atacar Catalunya i per tant no és un atac anticatalà.

En segon lloc, l'atac d'Anguita a la burgesia catalana –implícit en l'atac al PSOE pel seu pacte amb CiU– no es pot interpretar com un atac en funció de la nacionalitat de la burgesia sinó contra aquesta com a classe social. Per tant parlar d'anticatalanisme d'Anguita o implicar-lo és més que una confusió, és una tergiversació i per tant una falsedat.

En conjunt l'editorial ha construït una imatge negativa, en un cas dubtable, i en l'altre falsejada, dels dos objectius del seu atac. Tots dos crítics amb els pactes subscrits pel partit del govern central al qual el diari dona suport. Una actuació política congruent amb el quadrat ideològic del diari i vulneradora del seu compromís implícit amb els lectors.

6.11. Anàlisi de nivell 2 de l'editorial: "Una sentència sensata"

6.11.1. L'editorial

EL PERIÓDICO. Sábado, 24 de diciembre de 1994

El Tribunal Constitucional y 'el catalán'

Una sentència sensata

[1]

[1.1.] Con la sentencia del Tribunal Constitucional, la Llei de Normalització Lingüística que aprobó el Parlament en 1983 logra el respaldo de la más alta instancia jurídica del Estado. [1.2.] Se zanja la polémica, así como las dudas que expresó el Supremo sobre algún punto. [1.3.] Y agota sus pasos, también, el recurso interpuesto por la Coordinadora de Afectados por la Defensa del Castellano (Cadeca). [1.4.] La ley se convierte en inapelable. [1.5.] Pero en aras del juego limpio, ahora es cuando resulta más sagrada la obligación de la Generalitat de extremar su celo para que se cumpla en todos los sentidos, para no consentir radicalismos de profesores sean del signo que sean, y para garantizar junto a la enseñanza del catalán la del castellano.

[2]

[2.1.] Pensamos que es un buen día para Catalunya. [2.2.] Creemos en la conveniencia de un único circuito escolar (para que todos los estudiantes reciban la misma enseñanza, flexibilidades aparte, y sin crear guetos lingüísticos), en la inmersión, en la condición de lengua propia de Catalunya que tiene el catalán, en el bilingüismo real de la calle y en la necesidad de conservar la paz social que hay actualmente en Catalunya respecto de este tema.

[3]

[3.1.] El fallo coincide con la postura de casi todos los grupos políticos: al acabar EGB todos los estudiantes deberán conocer el catalán y el castellano. [3.2.] El tribunal dice que **"este modelo de conjunción lingüística es constitucionalmente legítimo en cuanto responde a un propósito de integración y cohesión social en la comunidad autónoma, cualquiera que sea la lengua habitual del cada ciudadano"**. [3.3.] Estamos de acuerdo.

6.11.2. Les macroproposicions semàntiques

Que el Tribunal Constitucional emeti una sentència sobre una llei no té perquè ser el final de la discussió sobre l'adequació, la benevolència o moltes altres dimensions debatibles. Per aquest motiu és rellevant notar que una de les tesis centrals de l'editorial és que:

'El Tribunal Constitucional tanca la polèmica sobre la Llei de Normalització Lingüística de 1983'

La segona tesi és la que reclama una acció per part de govern català:

'La Generalitat ara ha d'impedir radicalismes de professors per garantir l'ensenyament també del castellà'

I la raó de fons perquè s'hagi de considerar tancada la polèmica sobre la llei i que el diari demani l'esmentada actuació per part de la Generalitat és que:

'Si la Generalitat no garanteix l'ensenyament del castellà es trencarà la pau social'.

Tot això en el benentès de garantir el compliment de la llei en el sentit que al final de l'EGB – en el 1994 era ja 'Primària'– els alumnes han de conèixer el català i el castellà.

7.5. 3. Elements discursius

Temes, implicacions i pressuposicions

Titulars	Temes	Implicacions	Pressuposicions
<i>Avantítol</i> El Tribunal Constitucional y 'el catalán'	<i>La implicació</i>	La sentència del Tribunal Constitucional sobre la Llei del català és sensata.	
<i>Títol</i> Una sentencia sensata			

Pel fet de considerar sensata la sentència el diari mostra que hi està d'acord. La càrrega positiva de l'adjectiu 'sensata' ho palesa.

Temes, implicacions i pressuposicions al paràgraf [1]

1r paràgraf	Temes	Implicacions	Pressuposicions
[1.1.] Con la sentència del Tribunal Constitucional, la Llei de Normalització Lingüística que aprobó el Parlament en 1983 logra el respaldo de la más alta instancia jurídica del Estado.	<i>La implicació</i>	El dubtes del Suprem sobre la constitucionalitat de la Llei de Normalització Lingüística queden definitivament descartats.	Hi havia dubtes de constitucionalitat de la Llei.
[1.2.] Se zanja la polémica, así como las dudas que expresó el Supremo sobre algún punto.			
[1.3.] Y agota sus pasos, también, el recurso interpuesto por la Coordinadora de Afectados por la Defensa del Castellano (Cadeca).	És la fi també del recurs de Cadeca contra la llei.		
[1.4.] La ley se convierte en inapelable.	<i>Idem</i>		La llei era apel·lable
[1.5.] Pero en aras del juego limpio, ahora es cuando resulta más sagrada la obligación de la Generalitat de extremar su celo para que se cumpla en todos los sentidos, para no consentir radicalismos de profesores sean del signo que sean, y para garantizar junto a la enseñanza del catalán la del castellano.	La Generalitat no ha de consentir radicalismes de professors. La Generalitat no ha de permetre actituds radicals de professors. La Generalitat ha de garantir que s'ensenyi també castellà.	La llei està assegurada. La Generalitat no ha de permetre actituds extremistes de professors que s'oposin a l'ensenyament del castellà.	La Generalitat ja garanteix l'ensenyament del català. Hi ha radicalismes.

Des del començament del text fins a [1.5.] l'editorialista manifesta que està d'acord amb la sentència i amb la llei i deixa per tancada la polèmica ([1.2.]), a part de constatar que la llei és inapel·lable jurídicament, un fet dependent de la normativa.

A [1.5.] planteja, un 'però'. Així és com comença [1.5.], amb un adversatiu 'però' que insta la Generalitat a evitar, diu:

- (1) 'radicalismes de professors del signe que siguin' i
- (2) 'per garantir juntament a l'ensenyament del català i el del castellà'.

A (2), que és l'expressió literal de la segona part, es pressuposa que la Generalitat ja garanteix l'ensenyament del català. De fet, la Llei de Normalització va en aquest sentit. Per tant el que

es demana és essencialment que es garanteixi també l'ensenyament del castellà. No tindria sentit demanar-ho si ja estigués garantit realment –cosa que normativament la Llei fa–. On és doncs el perill per a la garantia? La resposta està en el fragment anterior de la mateixa oració: els 'radicalismes dels professors'. Així la petició –presumptament equilibrada– de demanar que la Generalitat eviti radicalismes del signe que siguin queda efectivament emfasitzada en la demanda d'evitar radicalismes que puguin afectar negativament el castellà.

L'editorialista ha aconseguit doncs un doble efecte amb [1.5.]

- (a) situar-se per sobre de qualsevol dels radicalismes
- (b) orientar l'atenció cap el radicalisme que no garanteix l'ensenyament del castellà.

S'entén que l'editorialista pressuposa que hi ha radicalismes, que consistirien a limitar l'ensenyament en castellà. Per tant, els professors radicals serien aquells que no garantirien l'ensenyament en castellà. 'Radical' connotat negativament encara que etimològicament estigui referit a anar a l'arrel de les coses. En aquest context –com en molt d'altres– opera com un sinònim del terme 'extremista' que també està connotat negativament per oposició a 'moderat', que ho està positivament.

Temes, implicacions i pressuposicions al paràgraf [2]

2n paràgraf	Temes	Implicacions	Pressuposicions
[2.1.] Pensamos que es un buen día para Catalunya.	El diari creu: - que convé un sol circuit escolar - que convé la immersió lingüística en català - que el català és la llengua pròpia de Catalunya - en el bilingüisme real al carrer - que cal conservar la pau social que en aquest camp hi ha a Catalunya.	Alguna cosa podria posar en perill la pau social en aquest tema.	
[2.2.] Creemos en la conveniencia de un único circuito escolar (para que todos los estudiantes reciban la misma enseñanza, flexibilidades aparte, y sin crear guetos lingüísticos), en la inmersión, en la condición de lengua propia de Catalunya que tiene el catalán, en el bilingüismo real de la calle y en la necesidad de conservar la paz social que hay actualmente en Catalunya respecto de este tema.			
		El radicalisme en detriment del castellà podria posar en perill la pau social.	

La declaració del diari a [2.2.] és ambigua pel que fa al bilingüisme. Pot implicar que creu:

- (c) que s'ha de conservar el que entén que és el bilingüisme real del carrer,

(d) que s'ha de tendir cap un bilingüisme real del carrer.

Al capítol 5.12. dedicat a l'editorial "En favor del bilingüismo" d'*El País* del mateix dia que aquest, hem fet una breu discussió sobre el concepte de bilingüisme i la seva inadequació per descriure la situació lingüística a Catalunya. Aquest editorial mostra dins de l'ambigüitat de [2.2] que es mou entre (c) que comportaria una defensa del status quo i (d) que comportaria, en la millor de les lectures, un desig ideal en el que l'estructura física de la societat coincidís amb les comunitats lingüístiques en què tots els individus fossin bilingües complets. En tots dos casos, però, es tracte de visions estàtiques, allunyades de la dinamicitat del conflicte lingüístic –almenys en termes sociolingüístics– en presència.

Ens trobem a [2.2.], a més, amb un mecanisme de progressió temàtica ineludible. Si el diari creu en la necessitat de conservar la pau social en l'àmbit lingüístic, implica que algunes actituds o mesures la podrien posar en perill. Quines? Coherentment amb el que l'editorialista ha dit i implicat en el paràgraf anterior es tractaria del radicalisme que no garantís l'ensenyament del castellà. D'aquí la macroproposició que dóna coherència global a l'editorial i que hem assenyalat més amunt.

Temes, implicacions i pressuposicions al paràgraf [3]

3r paràgraf	Temes	Implicacions	Pressuposicions
[3.1.] El fallo coincide con la postura de casi todos los grupos políticos: al acabar EGB todos los estudiantes deberán conocer el catalán y el castellano.	<i>Idem</i>	És bo que gairebé tothom estigui d'acord. Hi ha qui no hi està d'acord.	
[3.2.] El tribunal dice que " este modelo de conjunción lingüística es constitucionalmente legítimo en cuanto responde a un propósito de integración y cohesión social en la comunidad autónoma, cualquiera que sea la lengua habitual del cada ciudadano ".	La immersió és legítima: està d'acord amb la Constitució.	La Constitució confereix legitimitat.	La immersió té com a objectiu: la integració dels immigrants, independentment de la seva llengua habitual, i la cohesió social.
[3.3.] Estamos de acuerdo.	El diari està d'acord amb el Tribunal Constitucional.	El diari també hi està d'acord amb tot.	

Cal remarcar que el Tribunal Constitucional entén (coherentment amb el seu paper) que la Constitució confereix legitimitat. La legitimitat de la Constitució forma part de les veritats irrefutables dins del sentit comú establert d'aquells que formen part de l'Estat sense qüestionar-ne la unitat. Però la legitimitat a què al·ludeix el diari no ho és tant per a un conjunt de ciutadans, entre els quals n'hi ha que pensen que la Constitució va ser fruit d'una conjuntura política difícil i que ara, ja no tindria sentit un redactat en el termes en què va ser promulgada.

En síntesi, l'editorial, seguint la sentència del Tribunal Constitucional, advoca per la normalització i la immersió lingüística i es mostra partidari de tancar definitivament la polèmica i conservar la pau social. Coherentment, insta la Generalitat a impedir 'radicalismes', perquè presenta els radicals com a amenaces a la pau social. En tot aquesta argumentació, el diari s'ha situat en el punt mig de moderació amb el Tribunal Constitucional, entre Cadeca i el 'radicalisme', beneficiant-se de la connotació positiva que això comporta.

6.12. MAPA IDEOLÒGIC NACIONALITARI D'*El Periódico*

Després d'analitzar els editorials, estem en condicions de procedir a sintetitzar els elements de la matriu nacionalitària que ja havien aparegut en el perfil ideològic-polític d'*El Periódico* amb les proposicions que expressen els temes, les implicacions i les pressuposicions pertinents a aquest àmbit.

L'objectiu 3 d'aquest estudi preveia un ordre i el seguirem.

Caracterització del nacionalisme i els moviments nacionalistes

El Periódico s'absté en general de teoritzar sobre el nacionalisme i els moviments nacionalistes en els editorials que hem analitzat. N'és una bona mostra l'enfocament que dóna a la polèmica aixecada arran de la comparació de Catalunya amb Lituània. El diari manté que la discussió sobre nacionalismes és secundària, encara que –també diu– els nacionalismes a Espanya són un problema real, però que la forma d'abordar-lo no és discutint sobre nacionalisme, sinó parlant de les demandes reals que planteja Jordi Pujol –competències, diners i protagonisme per al govern de la Generalitat–.

Pel que fa a la caracterització dels moviments nacionalistes, les anàlisis de nivell 2 aporten un canvi substancial en una de les apreciacions que feiem en el perfil. Deiem allí que:

En la línia de moderació apuntada al començament d'aquest apartat, *El Periódico* ha estat crític amb la política duta a terme per Jordi Pujol, però no li ha estat hostil. Aquesta orientació ja es va posar de manifest –com hem apuntat més amunt– arran de les primeres autonòmiques (23.6.79).

L'atac contra les visions desconsiderades de la política de la Generalitat també són mostres de manca d'hostilitat envers Jordi Pujol o CiU (27.3.81, 24.3.81). Altres exemples d'aquest tractament poc hostil són la desdramatització de la comparació entre Catalunya i Lituània feta per Jordi Pujol, com abans hem esmentat.

Fins i tot, després de les autonòmiques del 1984, en què CiU va guanyar per una majoria absoluta de 72 escons, el diari elogia que, malgrat la querella de Banca Catalana, Jordi Pujol es mostri dialogant amb les altres forces polítiques. I quan l'Audiència de Barcelona va decidir no processar-lo pel cas Banca Catalana, *El Periódico* va aconsellar que es deixés tancada la porta que clausurava l'Audiència i

, tal com va dir Pujol –diu el diari–, recuperar "l'equilibri", "l'optimisme creador", "la convivència" i "la confiança en nosaltres mateixos" (22.11.86)

La manca d'hostilitat no implica absència total de crítica. Quan feia dos anys que Jordi Pujol era al govern, el diari ja parlava d'un doble discurs: per una part, nacionalista a Catalunya per competir amb Esquerra Republicana, i de dreta no nacionalista a Madrid, per la seva col·laboració amb el govern de la UCD (10.6.82).

Ara bé, després d'una anàlisi més acurada de la mostra de nivell 2, és a dir, un cop revelat el contingut implícit dels editorials, l'apreciació és diferent. En la forma, *El Periódico*, no és hostil als plantejaments de Jordi Pujol, en el contingut ho és rotundament, almenys a partir de 1982, si ens atenem als editorials analitzats.

Des del primer editorial de la mostra de nivell 2 –"Manifestación contra la LOAPA", amb desqualificacions generals dels convocants– fins el del 27.6.93 –"Pujol ha decidido"– les crítiques contra les posicions polítiques de Pujol, esmorteïdes en la forma de crítiques generals o amb subjectes omesos– són rotundes com es veu en les anàlisis i es pot llegir en el darrer epígraf d'aquest subcapítol. Veiem una mostra de les proposicions implicades:

- Pujol confon les diferències entre polítics amb els 'odis' (Banca Catalana). (30.5.84)
- Pujol també ha de tancar l'etapa de la seva actuació que pressuposadament ha estat marcada per: mistificacions, rancúnies, simbiosis messiàniques i perilloses que identificaven la salvació de Pujol amb la de Catalunya. (22.11.86)
- Seria un escàndol que una subvenció *pujolista* acabés sent utilitzada per finançar activitats de la Crida. (16.5. 88)
- Pujol només demana el que ha demanat sempre: més competències, més diners i més protagonisme per al seu govern. (8.9.91)
- González li ha donat totes les facilitats per entrar al govern. Pujol té dret a rebutjar-ho, pero no és una actitud beneficiosa [per a l'Estat]!. Si el govern no és sòlid la culpa és de CiU. CiU ha posat com a condició que el PSOE accepti fins a l'última coma del programa electoral convergent. (27.6.93)

No és necessari modificar el perfil a la vista dels resultats de l'anàlisi de nivell 2.

L'evidència sobre l'error de l'estimació feta en el perfil no li treu valor, sinó que n'augmenta el del nivell 2 d'anàlisi, com a verificació i afinament de les anàlisis de nivell 1.

De les apreciacions sobre el *pujolisme*, el diari, no n'extreu una desqualificació generalitzada contra els moviments nacionalistes catalans, si bé pràcticament prescindeix de l'existència d'aquells que no siguin el nacionalisme de CiU. En aquesta mesura, el nacionalisme resulta valorat negativament.

Hi ha algunes excepcions. A vegades apareixen els corrents independentistes, i quan ho fan se'ls sol presentar amb una càrrega negativa, com mostra el mateix exemple que acabem de recordar sobre les subvencions.

Pel que fa al nacionalisme espanyol, *El Periódico* n'és bel·ligerant en la forma i en el fons, coherentment amb l'afirmació que fa de Catalunya com a nació. Ataca els espanyolistes – 'nacionalistes madrilenys' – per ser excloents i antidemocràtics, per preocupar-se massa del nacionalisme perifèric –la qual cosa pressuposa un centre, encara que només sigui geogràfic– i poc del propi, i per empènyer Catalunya cap a la independència amb les seves actituds anticatalanistes.

L'articulació de les relacions Catalunya-Espanya, l'Estat de les autonomies, i el seu futur

El diari va estar contra la LOAPA (14.3.1982), però es va manifestar consistentment favorable a l'aposta per Espanya com a unitat política, ja que reclamava una certa 'harmonització' del desenvolupament autonòmic. Manté que Catalunya, ha de contribuir en aquest marc solidari i integrador a situar Espanya dins d'Europa. Dins d'aquesta lògica i de la lògica de l'estabilitat social i econòmica, insta Jordi Pujol a participar en el govern de Felipe González quan aquest ho necessita.

Com ja hem recollit en el perfil, el diari no és partidari del 'cafè comú', en qüestions d'autonomia, també de forma coherent amb la consideració de Catalunya com a nació. Està a favor d'arribar a acords que fixin el finançament de les autonomies per al futur.

És remarcable com *El Periódico* mitiga l'exacerbació de les tensions entre el govern de l'Estat i el de la Generalitat, o entre el PSOE i CiU, encara que sempre qui surt millor valorat és el govern socialista o els socialistes catalans.

La manifesta voluntat del diari per situar-se aparentment per sobre la baralla nacionalista deixa alguns punts de la matriu nacionalista poc definits en un o un altre sentit. La qual

cosa no es contradiu, sinó tot al contrari, amb l'actitud de la publicació arran de les decisions dels tribunals sobre qüestions nacionalitàries o que hi tenen relació. En el cas de la LOAPA, la reacció va ser: deixem la porta tancada; amb el cas Banca Catalana, el mateix, i en el cas de la Llei de Normalització Lingüística de 1983, també.

La qüestió de la llengua

En el perfil ideològic ja hem constatat l'actitud favorable del diari a nivells creixents de normalització lingüística i les dures crítiques que formula als que asseguren que hi ha una persecució de la llengua castellana a Catalunya. Hem remarcat també que des de 1997, simultaneja una edició del diari en castellà i una altra en català, idèntiques, tret de la llengua.

En els editorials estudiats –a part de la coincidència amb les decisions del Tribunal Constitucional– *El Periódico* s'ha mostrat a favor de considerar que el català és la llengua pròpia de Catalunya i, per tant, s'ha mostrat favorable a la immersió. També s'ha mostrat partidari del que anomena 'bilingüisme real' del carrer. Alerta el govern de la Generalitat perquè impedeixi el que entén que pot ser radicalisme en detriment del castellà, el qual interpreta que podria trencar la pau social.

Autodeterminació i símbols

El diari no és autodeterminista ni independentista. Circumscriu aquesta qüestió al marc de l'Estat de les autonomies, sense sacralitzar-lo. I com hem assenyalat en el perfil, entén que no cal exercir l'autodeterminació, perquè Catalunya ja es va autodeterminar en votar la Constitució. La recuperació de la llengua, la identitat i els símbols s'emmarquen en aquest context, el de l'Estat autonòmic, no en el de la sobirania.

Consegüentment, el diari va trobar bé la participació del rei a la celebració del Mil·lenari i va qualificar els opositors de minoria insignificant.

L'enfocament fortament conjuntural, pragmàtic en un sentit polític, dels editorials d'*El Periódico* ha aportat aquesta quantitat d'informació sobre el seu mapa ideològic identitari.

En conjunt, *El Periódico* combina, en la seva pràctica discursiva social, elements que tendeixen a cohesionar la nació catalana, però també elements que cohesionen la nació espanyola, alguns dels quals neguen drets polítics fonamentals a la catalana.

Proposicions extretes de les anàlisis de nivell 2

Nacionalisme			8.9.91 La discussió sobre nacionalismes és secundària. [polèmica lituana]	8.9.91. Els nacionalismes a Espanya són un problema real Val la pena discutir sobre nacionalismes a Espanya si la discussió enfoca el problema real	
Nacionalisme- CiU	30.5.84 Pujol és qui ha inspirat la política del seu govern. Pujol tindrà en compte els efectes electorals de la seva política. Pujol entén que Catalunya és factor d'estabilitat i progrés per a Espanya. Pujol continuarà fent una política realista. Els lemes de Pujol són: - la il·lusió - la confiança - l'esperança. El seu objectiu: - "un país de plenitud". Pujol confon les diferències entre polítics amb els "odis" (Banca Catalana).	22.11.86 Entre els partidaris de Pujol hi ha passions i ànims revengistes (cas Banca Catalana). Pujol també ha de tancar l'etapa de la seva actuació que pressuposadament ha estat marcada per: - mistificacions - rancúnies - simbiosis messiàniques i perilloses que identificaven la salvació de Pujol amb la de Catalunya. En aquesta darrera etapa hi ha hagut: - situacions que propicien l'esquinçament de la convivència.	16.5.88 Seria un escàndol que una subvenció <i>pujolista</i> acabés sent utilitzada per finançar activitats de la Crida.	8.9.91 'Pujol només demana el que ha demanat sempre: més competències, més diners i més protagonisme per al seu govern' Amb intenció electoral, Pujol ha dit unes frases que possiblement servien per conservar els vots, que altrament podrien anar a ERC. Les frases de Pujol eren potser sibilines i pèrfides: enigmàtiques i malignes. El que Pujol ha dit equival a demanar: - més competències - més finançament - més protagonisme per al seu govern.	27.6.93 'González li ha donat totes les facilitats per entrar al govern. Pujol té dret a rebutjar-ho, pero no és una actitud beneficiosa' Convergència no és coherent amb la campanya electoral que va fer ('Ara decidirem') Si el govern no és sòlid la culpa és de CiU. CiU ha posat com a condició que el PSOE accepti fins a l'última coma del programa electoral convergent.

Llengua	24.12.94 'La Generalitat ara ha d'impedir radicalismes de professors per garantir l'ensenyament també del castellà'. Si la Generalitat no garanteix l'ensenyament del castellà es trencarà la pau social'. Al final de 'Primària'— els alumnes han de conèixer el català i el castellà.	24.12.94 El diari creu: - que convé un sol circuit escolar - que convé la immersió lingüística en català, - que el català és la llengua pròpia de Catalunya, - en el 'bilingüisme real al carrer', - que cal conservar la pau social que en aquest camp hi ha a Catalunya.	24.12.94 El radicalisme en detriment del castellà podria posar en perill la pau social.	24.12.94 La immersió és legítima: està d'acord amb la Constitució. La immersió té com a objectiu: la integració dels immigrants, independentment de la seva llengua habitual, i la cohesió social.	
Catalunya	22.11.86 A Catalunya li convé recuperar "l'equilibri", "l'optimisme creador", "la convivència" i "la confiança en nosaltres mateixos". A Catalunya li convé un clima distès.	23.4.88 Fa mil anys es va començar a forjar una consciència nacional catalana. Catalunya és una nació. Catalunya viu un dels moments de més gran plenitud del mil·lenni.	27.6.93 Seria dolent per a l'autonomia de Catalunya un pacte PSOE-PP	14.7.94 La burgesia catalana és millor que l'andalus, perquè és empresarial, industrial i més civilitzada.	
Catalunya i Espanya	14.3.82 Un 'intent harmonitzador' és 'plenament necessari'. La LOAPA no és un intent encertat. La LOAPA és una rectificació del procés autonòmic; respon a pressions colpistes. Els catalans són un poble.	22.11.86 Hi ha un futur solidari i integrador en el marc d'Espanya i Catalunya hi té un paper. El més important per als ciutadans de Catalunya és el futur paper en el marc espanyol.	23.4.88 Catalunya ha de contribuir a situar Espanya dins d'Europa. Hi va haver una aportació catalana a la recuperació democràtica d'Espanya. Cal ser realista: valorar les possibilitats d'una millor col·laboració amb la resta d'Espanya i Europa.		

Espanyolisme	8.9.91 L'espanyolisme dels 'nacionalistes madrilenys' és preocupant. Els espanyolistes esmentats són hipersensibles, perquè predeien l'enterrament de tots els nacionalismes, tret del seu i la història els ha desmentit.	8.9.91 L'espanyolisme d'aquells mitjans identifica qualsevol diferència amb una agressió.	8.9.91 Es preocupen massa del nacionalisme perifèric i poc del propi El nacionalisme espanyol (dels esmentats implícitament) és excloent i antidemocràtic. El nacionalisme espanyol anticatalanista empeny Catalunya cap a la independència.	14.7.94 El nou anticatalanisme (PP i Anguita) té com a pauta considerar un pacte dolent si una de les parts és catalana.	
Símbols	23.4.88 Són una minoria insignificant els que s'han oposat a la participació del rei en la celebració del Mil·lenari.	23.4.88 Les pintades anti monàrquiques no eren més que per embrutar parets.			
Relacions CiU-PSOE	22.11.86 Ha d'imperar l'esperit de diàleg entre convergents i socialistes, i l'esperit caracteritzat per: - repulsa dels atemptats d'ETA, - l'alegria per la concessió dels JJOO-92, - l'acord de finançament de les autonomies.				

Independentisme	23.4.88 Els discrepants (independentistes) desitgen violència per la diada.	16.5.88 Seria un escàndol que una subvenció <i>pujolista</i> acabés sent utilitzada per finançar activitats de la Crida. El finançament de la Crida és un misteri. Les explicacions dels dirigents de la Crida no són satisfactòries.			
-----------------	---	---	--	--	--

Tesi de doctorat

ANÀLISI CRÍTICA DEL DISCURS SOBRE
NACIONALISME I IDENTITAT ALS EDITORIALS DE LA
PREMSA DIÀRIA PUBLICADA A CATALUNYA DES DE
LA TRANSICIÓ FINS AL GOVERN DEL PP (1977-1996).

Xavier Giró Martí

Directors: M. Teresa Turell Julià
Joan Manuel Tresserras Gaju

Volum III

Tesi de doctorat

ANÀLISI CRÍTICA DEL DISCURS SOBRE
NACIONALISME I IDENTITAT ALS EDITORIALS DE LA
PREMSA DIÀRIA PUBLICADA A CATALUNYA DES DE
LA TRANSICIÓ FINS AL GOVERN DEL PP (1977-1996).

Xavier Giró Martí

Directors: M. Teresa Turell Julià
Joan Manuel Tresserras Gaju

Volum III

7. Anàlisi dels editorials de *La Vanguardia*

Procedirem primer a sintetitzar el perfil ideològic de *La Vanguardia* prenent com a base els 41 editorials que hem seleccionat per a la mostra de nivell 1. Una taula amb la síntesi per a cada editorial que ha fonamentat el perfil és el darrer apartat del subcapítol 7.1. Les síntesis han estat extretes tal com hem explicat al capítol metodològic.

En la segona part, analitzarem individualment els nou editorials de la mostra de nivell 2 amb graus de profunditat variable. Per a l'anàlisi de nivell 3 hem escollit el sisè editorial que tracta de *Full* dominical de les diòcesis de Vic, Tarragona i Solsona publicat arran de l'Onze de setembre de 1991, en plena polèmica sobre la comparació de Catalunya amb Lituània.

7.1. El perfil ideològic de *La Vanguardia* deduït de les proposicions centrals dels editorials

Les macroproposicions centrals i les més significatives i també les proposicions avaluatives dels 41 editorials de *La Vanguardia* estudiats no mostren variacions substantives pel que fa a la posició ideològica del diari.

SÍNTESI: *La Vanguardia* és un diari que es fa a Barcelona en castellà, tret d'alguns articles esporàdics, i es ven sobretot a l'àrea metropolitana. És marcadament de dretes, molt moderat i molt poc procliu a la mobilització. És un ferm partidari de la monarquia i de la unitat d'Espanya. Reconeix especificitats polítiques, econòmiques i simbòliques de Catalunya, però, de forma particular, no simpatitza amb cap reconeixement del dret a l'autodeterminació. És també antiindependentista i ha donat suport en general a la política desplegada per Jordi Pujol. El diari no considera que a Catalunya hi hagi discriminació del castellà.

Extremadament moderat i partidari de l'estabilitat

Gairebé només arrencava la Generalitat provisional i *La Vanguardia* ja es mostrava contrària a la mobilització de multituds com a expressió reivindicativa per reclamar l'Estatut d'autonomia (10.9.78). Tal com deia Tarradellas en aquell moment, al diari no li sembla necessària perquè els acords Estat-Generalitat s'han acomplert sense estridències, amb rigor i serenitat.

Els resultats de les eleccions del 79 són motiu de satisfacció per al diari. La victòria d'Adolfo Suárez a escala estatal demostra la força dels grups moderats, una qualitat que ha de compartir amb CiU i PNB a Catalunya i Euskadi com queda manifest a l'editorial del 2.3.79.

L'estabilitat i la moderació es palesen igualment en la idea que dóna coherència a aquest editorial, a saber, que "ens" convé continuar en aquest camí, lluny de radicalismes, d'aventurerismes, de provocacions a la sedició i d'altres provocacions que intenten desequilibrar el sistema.

Al cap d'un any, les eleccions autonòmiques catalanes tornen a ser motiu de satisfacció per a *La Vanguardia*. És bo, estima el diari, que les hagi guanyades Jordi Pujol, perquè és pragmàtic, negociador i pactista. Pujol no és d'esquerres i convé tranquil·litat social i política per als durs temps que vénen (2.3.79). [Vegi's més endavant el subapartat '*Pujolista*'].

Encara no hi havia passat un any, que l'intent de cop d'Estat del 23-F sotragava la vida política. Aquesta vegada sí que el diari crida a participar a la manifestació de rebuig al cop, però també aprofita per remarcar que, a més de l'atemptat a les institucions que comporta el cop, hi ha altres elements que posen en perill la llibertat: el terrorisme d'ETA, "demagògiques reivindicacions", les ruïneses pèrdues de jornades de treball i l'oposició política sistemàtica (27.2.81). Tots plegats debiliten el sistema polític ja debilitat per la crisi econòmica.

La reduïda inclinació per la mobilització hi torna a ser reflectida amb motiu de l'Onze de Setembre de 1983. *La Vanguardia* troba que la Diada ha de ser de festa i commemoració perquè ja "estem" en una situació política normal (11.9.83).

La mateixa manera d'enfocar l'ingrés d'Espanya a la Comunitat Europea i de com Catalunya ho ha d'aprofitar defineix força bé políticament l'orientació de *La Vanguardia* (1i 2.1.86). Catalunya, diu, té una situació privilegiada per aprofitar el repte que representa entrar a la CE, el col·lectiu supranacional més privilegiat del món.

Fins a quin punt *La Vanguardia* és moderada ho demostra l'atenció que presta al protocol. En el debat d'investidura de Jordi Pujol de 1984, subratlla que malgrat la querella de Banca Catalana, ningú ha trencat les formes durant la discussió parlamentària, tal com ha de ser (31.5.84).

És, sense dubte un diari proatlantista, fins al punt d'afirmar que el referèndum no s'hauria d'haver convocat mai perquè –com deia Miquel Roca Junyent– ja hi havia majoria parlamentària a favor de romandre-hi (13.3.86).

L'estabilitat és la gran preocupació de fons que es mostra, almenys, en tres dels últims editorials escollits. Quan el PSOE va perdre la majoria absoluta, *La Vanguardia* estima que

Pujol no fa bé negant-se a entrar en un govern presidit per González, perquè el que cal és un govern sòlid (24.6.93).

Una situació similar es palesa tres anys després, quan el PP guanya però sense majoria absoluta i necessita el suport d'altres forces parlamentàries. L'editorialista desaconsella noves eleccions perquè entén que complicarien la governació de l'Estat i demana temps i calma perquè sigui possible arribar a pactes de "governabilitat" (10.3.96). La mateixa idea torna al cap d'un mes quan repeteix que cal donar temps a CiU/Pujol i al PP/Aznar per plasmar un pacte de govern, ja que l'estabilitat és prioritària.

Autonomia i especificitat de Catalunya

Des de la transició, *La Vanguardia* s'ha mostrat sensible a algunes de les particularitats de Catalunya i del seu desenvolupament i ha acceptat l'Estat de les Autonomies. Poc després d'instaurada la Generalitat provisional, el diari saludava la intenció de Josep Tarradellas de reequilibrar econòmicament el territori català i exposava que si l'administració fos eficaç en revigoritzar les comarques pobres, això ja justificaria l'autonomia (2.7.78).

Pocs mesos després, es palesa la percepció de l'especificitat de Catalunya arran de la fusió de diverses caixes d'estalvis, amb una mena de declaració de catalanisme econòmic. El diari planteja que cal que hi hagi caixes fortes catalanes perquè són instruments financers necessaris per al desenvolupament econòmic i industrial de Catalunya, sobretot en vistes dels fracassos bancaris catalans (21.12.78).

L'assumpció de l'Estat de les autonomies es plasma en el rebuig a la LOAPA expressat tant en els moments de concepció de la Llei com en la salutació de la sentència negativa del Tribunal Constitucional. En el primer cas, *La Vanguardia* ja esmenta que la LOAPA ha estat concebuda sota la pressió del 23-F i, per tant, és inadequada (14.3.81). A més no hi ha cap motiu de preocupació per la unitat d'Espanya, perquè CiU i el PNB ja van demostrar que la garantien quan van estar a favor de l'ingrés a l'OTAN, argumenta. En el segon cas, el diari troba que el Tribunal Constitucional ha fet bé rebutjant-la, perquè era un intent de fer marxa enrere en l'Estat de les autonomies.

De tota manera, el reduït entusiasme mobilitzador abans esmentat es conjumina amb els postulats dretans del diari en argumentar que la manifestació contra la LOAPA del març de 1982 no tenia valor, perquè la convocaven grups polítics amb interessos diversos. I qualificava els independentistes i comunistes convocants d'oportunistes (14.3.82).

L'autodeterminació, entén, és innecessària perquè els ciutadans s'han autodeterminat en votar partits que no parlen d'autodeterminació (14.12.89) i també votant la Constitució, l'Estatut i l'entrada a la Comunitat Europea (7.9.91). Per cert, en l'editorial al voltant del *Full* dominical que va distribuir les diòcesis de Solsona, Vic i Tarragona, en què es deia que el poble català té dret a l'autodeterminació, es defensa la idea que l'Església no s'ha d'immiscir en política (7.9.91). Justament el contrari –que l'Església pot prendre posicions polítiques– es va defensar en un altre editorial sobre la LOAPA, en referència al País Basc i els bisbes (27.7.82).

Arran de la comparació de Catalunya amb Lituània (1991), el diari estima que els independentistes són una minoria, encara que n'hi hagi algun dins de CDC, i que tant els PSC com CDC han d'impedir que des de les seves files se secundin mocions dels independentistes als municipis a favor de l'autodeterminació (5.9.91).

És més, *La Vanguardia*, deixa nítidament clar que entén que Catalunya és Espanya i que està a favor de la unitat d'aquesta segona.

Unitat d'Espanya

Després del 23-F, en la presa de possessió del nou capità general de Catalunya, el diari es congratula que totes les autoritats civils hagin assistit a l'acte perquè –afirma– l'amor i el servei a Espanya és tasca de tots (27.2.81).

El diari considera que la disputa sobre els termes 'nació' i 'nacionalitat' és absurda, perquè la qüestió clau és acceptar si Espanya és o no una nació, si es vol de nacions. Ara bé, com que –argumenta– la convivència entre els pobles d'Espanya la regula la Constitució, és a ella que

ens hem de referir (8.8.82) [O sigui, ja està tot dit a l'article segon, que diu que Espanya és una nació].

Del fet que l'aposta per *La Vanguardia* està en l'encaix de Catalunya a Espanya difícilment se'n pot dubtar. Després de les segones eleccions autonòmiques, el diari renova el suport a Jordi Pujol perquè, entre altres coses, és el millor conductor de l'encaix de Catalunya dins d'Espanya (31.5.84). I encara queda més clar quan lloa la invitació de Jordi Pujol al rei per presidir la celebració del Mil·lenari i sentència que Catalunya és Espanya, encara que alguns no els agradi (4.2.88) i ho repeteix dos mesos després (23.4.88) quan subratlla que el Mil·lenari ha de servir per afavorir la renovada integració de Catalunya a Espanya.

Monàrquica sense complexos

A part de les múltiples referències al rei en qualitat de símbol de la unitat d'Espanya ja esmentades arran del Mil·lenari, Joan Carles I mereix múltiples elogis per parts de l'editorialista de *La Vanguardia*. N'és una mostra l'editorial escrit amb motiu de la visita que el rei va fer a Catalunya el 1985, en el qual el diari subratlla que la visita la fa en tant que monarca del catalans i que si el rei no visita més sovint Catalunya és perquè té molta feina com a cap d'Estat (13.5.85).

Deu ser en tant que cap d'Estat que el diari ja va aprofitar la formació del primer gabinet de Felipe González per referir-s'hi com al "gobierno de Su Majestad" (30.9.82).

Llengua

Tret d'algun suplement i algun article que esporàdicament ha publicat en català, *La Vanguardia* es fa en castellà. El 1981, arran de la publicació del Manifiesto dels 2300, el diari nega que hi hagi cap mena de discriminació dels castellanoparlants (14.3.81) i ho manté tretze anys després amb motiu de la sentència del Tribunal Constitucional a favor de la Llei de Normalització lingüística (24.12.94). El diari diu que el Tribunal Constitucional està encertat en emetre una sentència favorable a la immersió, i en aquesta mesura *La Vanguardia* pren

posició a favor del català i afegeix que no hi ha marginació del castellà i s'ha d'evitar que n'hi hagi.

De tota manera, amb motiu de l'aprovació de la Llei de Normalització Lingüística de 1983, el diari demana que es desenvolupi sense trencar la convivència (9.4.83) i reclama que si el català avança no ho faci a costa del castellà. Accepta que hi ha d'haver una certa política de suport a la presència del català, però subratlla que la protecció de les edicions i les activitats culturals en català no ha d'arribar a perjudicar les expressions de "vida catalana en castellà, des de les indústries editorials als mateixos mitjans de comunicació sotmesos a una economia de mercat"¹.

Símbols

En les diverses referències que hem fet a editorials relacionats amb el Mil·lenari (4.2.88, 23.4.88) es demostra que el diari reconeix l'oportunitat de la celebració, encara que simultàniament l'encaixi en l'univers simbòlic d'Espanya.

Amb el Barça no hem registrat una transferència de representativitat. Quan el 1985 el club guanya la primera lliga des de feia 11 anys, el diari afirma que el Barça i Catalunya es mereixen el títol (25.3.85). És diàfan en la consideració del Barça com a símbol de Catalunya. Quan el 1992, el club guanya la Copa d'Europa, recorda que "és més que un club" i que havia estat símbol de la lluita per la democràcia a Catalunya i ara ho és de Catalunya (21.5.93).

Encara en el terreny simbòlic, val la pena subratllar que *La Vanguardia* dona un fort valor a la religió com demostra que s'oposi a una eventual suspensió de la visita del Papa a Montserrat (30.4.82). El diari en reclama la prioritat per sobre d'altres actes previstos, ja que Montserrat és símbol de la fe cristiana de Catalunya.

Pujolista

La moderació política que caracteritza *La Vanguardia* es palesa, com ja hem vist, en el suport continuat que dispensa a Jordi Pujol i a la política que CiU desplega. Ho és en els consells que l'editorialista dóna sense esmentar nominalment Jordi Pujol ni la formació que llavors encapçalava arran de les generals de 1977 (18.6.77). *La Vanguardia* constata que a Catalunya ha guanyat la coalició PSC-PSOE i recomana que "algú es plantegi la necessitat de revisar tota una política catalanista" perquè entén que no n'hi ha prou a parlar de Catalunya "només amb els sentiments, amb la mateixa passió i la mateixa tècnica que els literats i els polítics que van saltar de la Renaixença al modernisme i després al noucentisme".

Ho veiem de nou l'endemà de les primeres autonòmiques (21.3.80), en què CiU va ser la força més votada, i de les segones (31.5.84), en què va obtenir majoria absoluta. El suport es torna a mostrar en avaluar com a justa i conciliadora la decisió de l'Audiència de Barcelona de no processar Jordi Pujol pel cas Banca Catalana (22.11.86), un editorial en què el diari mostra de nou l'estimació per l'estabilitat. Si la decisió hagués estat a favor del processament, hauríem entrat en una forta crisi política de conseqüències terribles, afirma.

L'any 90, el diari elogia parcialment un document d'estratègia política que circulava pels rengles del govern, perquè proclama com a objectiu el liberalisme i la supremacia de la societat civil; i el critica parcialment perquè –entén– és intervencionista en voler situar nacionalistes en llocs de responsabilitat d'institucions clau de la societat catalana (universitats, gremis, patronals, mèdia, etc.) (4.11.90). No obstant, de fet, el missatge de l'editorial es concentra a elogiar que s'hagi negat oficialment que era un text oficial (4.11.90).

Arran de la comparació de Catalunya amb Lituània, *La Vanguardia*, rebaixa el to dels escarafalls d'altres diaris quan diu que l'alarma per la comparació que va fer Pujol és injustificada i que el president de la Generalitat fa bé de recordar que Catalunya vol consolidar l'autogovern en el marc d'una Espanya solidària i democràtica (5.9.91).

Pujol és retratat com l'hereu de les Bases de Manresa i de la moderació del catalanisme (27.3.92). De la mostra escollida, només una vegada un editorial afirma que Pujol no ho fa bé. El diari recomana que Pujol entri en un govern de coalició amb el PSOE, cosa que

¹ La traducció és de l'autor.

comportaria un executiu sòlid i permetria al catalanisme influir en la política de l'Estat (24.6.93).

Les crítiques d'Anguita al pacte del PSOE amb CiU, expressades en clau de crítica a la burgesia catalana, són interpretades com un atac a Catalunya per part del diari (6.7.94) i acompanyades de la desqualificació d'Anguita com a polític del passat.

Quan les dificultats per trobar suport parlamentari són del PP, l'editorialista reclama que es doni temps a CiU i al PP per arribar al pacte. CiU ha de donar suport a Aznar i Aznar ha d'aixecar el sostre competencial i financer de Catalunya (22.4.96).

	Editorial	Macroproposició	Proposició de coherència global
18.6.77	<i>Revisión de la política catalana</i>	Pujol ha de renovar el missatge polític.	El PSC ha guanyat perquè no n'hi ha prou amb els sentiments, la passió i la tècnica dels antics polítics catalanistes.
2.7.78	<i>Las diversas Cataluñas</i>	Està bé que la Generalitat (Tarradellas) es comprometi a revigoritzar les comarques pobres	Si l'administració és eficaç a reequilibrar el territori, ja estarà justificada l'autonomia.
10.9.78	<i>El sentido de otra diada</i>	Ja no és necessària la mobilització de multituds com a expressió reivindicativa	Com diu Tarradellas, s'han acomplert els acords Estat-Generalitat sense estridències amb rigor i serenitat
21.12.78	<i>Las Cajas de Ahorros catalanas</i>	Les crítiques als projectes de fusió de diverses caixes catalanes no tenen fonament	Les caixes fortes catalanes són instruments financers necessaris per al desenvolupament econòmic i industrial de Catalunya. Sobretot a la vista de tants fracassos bancaris catalans o d'absorcions de bancs catalans per part d'entitats estatals
2.3.79	<i>Responsabilidad y serenidad</i>	Els resultats (provisionals) de les eleccions generals demostren la força dels grups moderats. Suárez-UCD ha tret molt bons resultats a tot l'Estat, tret de Catalunya i País Basc on la moderació és compartida amb CiU i PNB respectivament.	Ens convé continuar en aquest camí lluny de radicalismes (ni aventurerismes ni provocacions a la sedició) i provocacions que intenten desequilibrar el sistema
21.3.80	<i>Victoria de la Cataluña reflexiva</i>	És bo que hagi guanyat Pujol perquè és pragmàtic, negociador i pactista	Pujol no és d'esquerres i la tranquil·litat social i política convé per als temps durs que vénen

27.2.81	Defensa de la paz social, en libertad	La llibertat ha estat a punt de desaparèixer i continua en perill	El que posa en perill la llibertat, a més de l'atemptat a les institucions [el cop] són: - el terrorisme d'ETA; - demagògiques reivindicacions; - ruïnoses pèrdues de jornades de treball; - oposició sistemàtica que debilita el sistema polític i que es veu agreujada per la crisi econòmica
	Palabras de lealtad en Capitanía	El nou Capità General de Catalunya transmet tranquil·litat en el discurs de presa de possessió	Ha estat bé que hi anessin totes les autoritats civils perquè l'amor i el servei a Espanya és tasca de tots, no només dels que volien monopolitzar-la [els colpistes]
14.3.81	Convivencia y libertad	El Manifiesto dels 2.300 no diu la veritat sobre la "supuesta discriminación lingüística" dels castellanoparlants i, sobretot, ataca la Generalitat	S'ha de fer costat a la Generalitat perquè és Estat, Estat espanyol i garantia d'estabilitat i vertebració d'Espanya
23.12.81	Los nacionalismo s, la OTAN y la LOAPA	Aquesta LOAPA, feta sota la pressió del 23-F, és inadequada	CiU i PNB ja garanteixen la unitat d'Espanya, ho van demostrar en estar a favor de l'OTAN i per tant no cal la LOAPA
14.3.82	La manifestación de hoy [anti-LOAPA]	La manifestació no té valor perquè la convoquen grups diferents amb objectius diferents	Els independentistes i els comunistes que hi convoquen són oportunistes
30.4.82	La visita del Papa	El Papa ha de visitar Montserrat, encara que això implica suspendre altres actes	Montserrat és símbol de la fe cristiana a Catalunya
24.6.82	La LOAPA, arma electoral	1. Podria ser que el govern de la UCD i el PSOE hagin enviat al Constitucional la LOAPA (abans d'entrar en vigor) per evitar que sigui utilitzada contra ells en les properes eleccions (previsiblement a la tardor). 2. Els nacionalistes de CiU i PNB utilitzaran igualment la LOAPA com a arma electoral	No és que PSOE i UCD dubtin de la constitucionalitat de la LOAPA, sinó que només pretenen endarrerir-ne l'aplicació per evitar l'erosió electoral previsible.

27.7.82	La violencia no ha cesado	1. Els bisbes bascos s'equivoquen en dir que la LOAPA problematitza la pacificació del poble basc 2. S'equivoquen al qüestionar la Llei al·legant que el fet que tingui majoria numèrica [parlamentària] no la legitima èticament	Els bisbes bascos tenen dret a opinar en política, però aquesta vegada estan equivocats en el que diuen.
8.8.82	Evitar la discordia	Les declaracions del nou president d'Andalusia, el senyor Escuredo, dient que hi ha un greuge econòmic [en relació amb Catalunya] a propòsit dels fons interterritorials, són lamentables perquè sembren la discòrdia entre els pobles d'Espanya	La disputa sobre el termes 'nació' i 'nacionalitats' és absurda. La disputa està a acceptar si Espanya és una nació [de nacions, si es vol] o no. I com que la convivència entre els pobles d'Espanya la regula la Constitució, és al seu text que ens hem de referir.
30.9.82	Preparando los cien primeros días	Deixada enrere la campanya electoral, el realisme ha de guiar el nou govern [de sa Majestat] de Felipe González. I la seva màxima prioritat ha de ser la crisi econòmica.	No li cal més suport parlamentari perquè té majoria absoluta, però li cal el treball de tothom. Esperarem els cent primers dies per fer-ne un primer balanç.
2.2.83	El tercer canal	Calviño i els socialistes del govern central no tenen res a dir sobre el tercer canal	El tercer canal ha de ser competència exclusiva de la Generalitat, i no exclusiva (manipulada) del govern de la Generalitat
9.4.83	La ley del catalán	Està bé que s'aprovi la llei del català, però s'ha de preveure que es desenvolupi sense trencar la convivència	1. El català no ha d'avançar a expenses del castellà. 2. La protecció a les edicions i activitats culturals en català no ha d'arribar a perjudicar les expressions de vida catalana en castellà, des de la indústria editorials als mitjans de comunicació, sotmesos a una economia de mercat

11.8.83	<i>El fin de la LOAPA</i>	El Tribunal Constitucional ha fet bé de rebutjar la LOAPA	La LOAPA era producte del 23-F i un intent de fer marxa enrere en l'Estat de les autonomies cap a una mera descentralització
11.9.83	<i>Entre la fiesta en paz y la jornada de protesta</i>	1. Seria absurd que qui governa a la Generalitat convoqués una manifestació reivindicativa per l'Onze de setembre, després de 3 anys de govern amb la majoria dels serveis transferits 2. Igualment absurd seria que hi convoqués el partit que governa a Espanya per barrejar-se amb els que reclamen la independència o els que protesten contra la política econòmica o de defensa del govern	L'Onze de setembre ha de ser diada de festa i commemoració perquè ja estem en una situació normal
31.5.84	<i>A la altura de un pueblo</i>	Pujol ho fa bé i li donem suport	1. Pujol és la persona més adequada per dirigir Catalunya i el seu encaix dins d'Espanya 2. Malgrat la querella de Banca Catalana ningú ha trencat les formes en el debat d'investidura, tal com ha de ser
25.3.85	<i>En la hora de la euforia [el Barça feia 11 anys que no guanyava la Lliga]</i>	El Barça i Catalunya es mereixen el títol	L'important és que el Barça ha atès el futbol base i les altres seccions. Els més de 100.000 socis del Barça testimonien la importància de la victòria
13.5.85	<i>El Rey, en Catalunya</i>	Agraïm la visita del rei i si no visita més Catalunya és perquè té molta feina com a cap de l'Estat	El rei visita Catalunya com a monarca dels catalans

1-2. 1.86	<i>En Europa, de nuevo</i>	Espanya torna a l'Europa de les llibertats i la situació geopolítico-cultural i econòmica de Catalunya és privilegiada per saber aprofitar el repte que representa la integració a la CE	La integració a la CE és l'oportunitat d'entrar en el col·lectiu supranacional més privilegiat del món
13.3.86	<i>Un pueblo razonable</i>	El diari s'alegra del 'Sí' a l'OTAN en el referèndum i es mostra a favor d'un consens parlamentari en política exterior	El referèndum no s'hauria d'haver convocat mai perquè ja hi havia majoria parlamentària a favor de romandre-hi
18.10.86	<i>La generación del 92</i>	Tothom ha de donar suport als Jocs Olímpics a Barcelona que ahir el COI va adjudicar	L'èxit dels Jocs requereix el consens entre les forces polítiques, en lloc dels enfrontaments precedents i actuals [OTAN, Banca Catalana]
22.11.86	<i>Decisión justa y conciliadora</i>	La decisió de l'Audiència Territorial de Catalunya de no processar Jordi Pujol pel cas Banca Catalana és justa i conciliadora	Si Pujol no hagués estat exculpat hauriem pogut entrar en una forta crisi política de conseqüències terribles
4.2.88	<i>El Rey y el Milenario</i>	Pujol fa bé demanant al rei que accepti presidir la comissió d'actes per celebrar el Mil·lenari	Catalunya és Espanya, encara que a alguns no els agradi
23.4.88	<i>Las vocaciones de Cataluña</i>	El Mil·lenari ha de servir per remarcar que Catalunya és europeista, espanyola, mediterrània i integradora, tal com han dit Pujol i el rei.	Catalunya és Espanya i el Mil·lenari i aquests discursos han de servir per afavorir la renovada integració de Catalunya a Espanya
14.12.89	<i>Diez años de Estatut</i>	Està bé que se celebrin els 10 anys d'Estatut, però no calia parlar d'autodeterminació	Els ciutadans s'han autodeterminat en votar partits que no parlen d'autodeterminació

4.11.90	La primacia de la sociedad civil	Ara que és oficial que no es tracta d'un text oficial, els dirigents nacionalistes sabran eliminar els objectius desafortunats que es marcava el document de treball que es va filtrar a la premsa.	1. El text sobre estratègia política elaborat per prohoms nacionalistes --que ha circulat pels rengles del govern, en lloc, dels del partit-- té de positiu que proclama com a objectius el liberalisme, la primacia de la societat civil i el principi de subsidiarietat 2. Té de negatiu l'objectiu intervencionista de situar nacionalistes en els llocs de responsabilitat d'universitats, gremis, patronals, mèdia, etc.
5.9.91	La hora de la coherencia	1. Pujol fa bé de recordar que Catalunya vol consolidar l'autogovern en el marc d'una Espanya solidària i democràtica 2. L'alarma per la comparació de Catalunya amb Lituània que va fer Pujol era injustificada	Els independentistes són una minoria, encara que n'hi hagi algun dins de CiU. Tant CiU com el PSC han d'impedir que des de les seves files se secundin mocions independentistes als municipis.
7.9.91	¿Dónde vamos?	Els bisbes són responsables del full diocesà sobre l'autodeterminació	1. L'Església no s'ha d'immiscir en política, com diu el Concili Vaticà II. 2. No cal l'autodeterminació. Ja s'ha fet amb la Constitució, l'Estatut i l'ingrés a la CE.
11.9.91	La Diada del 91	Catalunya sempre ha avançat econòmicament malgrat els entrebancs polítics i ho ha de continuar fent	Catalunya va bé i ha de continuar així sense sotracs
27.3.92	Las Bases de Manresa	Pujol és l'hereu de Les Bases i de la moderació del catalanisme	Això és el que convé: estar dins del marc constitucional. L'independentisme està fora de lloc
21.5.92	La cumbre de Wembley	El Barça (més que un club) mereix guanyar la Copa d'Europa i l'homenatge que això comporta	El Barça va ser símbol de la lluita per la democràcia a Catalunya i ho és ara de Catalunya

25.6.93	<i>El no de Pujol</i>	Pujol no fa bé negant-se a entrar en un govern de coalició amb González que permetria al catalanisme influir en la política de l'Estat	En aquests temps de dura crisi econòmica cal un govern sòlid
6.7.94	<i>Anguita y Cataluña</i>	Anguita no hi toca; és un anticatalanista i un polític del passat	Atacar la burgesia catalana és atacar Catalunya
24.12.94	<i>La lengua, absuelta</i>	El Tribunal Constitucional està encertat en la sentència a favor de la Llei de Normalització i del Decret d'Immersió Lingüística	No hi ha marginació del castellà i el govern de la Generalitat ha d'evitar que n'hi hagi
10.3.96	<i>Ante todo calma</i>	Unes noves eleccions complicarien el problema de la governació. Cal temps i calma per arribar a pactes de "governabilitat"	Cal temps perquè sedimenti i s'oblidi l'enemistat generada durant la campanya, especialment la de la base electoral de CiU que veu en el PP la seva bèstia negra
22.4.96	<i>El sentido de Estado</i>	S'ha de donar temps a CiU-Pujol i al PP-Aznar per plasmar el pacte de govern	L'estabilitat és prioritària. Pujol ha de donar suport a Aznar i Aznar ha d'aixecar el sostre competencial i financer

7.2. Anàlisi de nivell 2 de l'editorial: "El fin de la LOAPA"

7.2.1. L'editorial

LA VANGUARDIA, JUEVES, 11 AGOSTO 1983

El fin de la LOAPA

[1]

[1.1.] La jornada de ayer puede quedar inscrita en los anales de nuestro tiempo como una de las más significativas en el proceso de maduración de la democracia española. [1.2.] El Tribunal Constitucional del que, en esta misma columna, hemos alabado la eficacia y el rigor jurídico, ha dictado un[a] sentencia de carácter histórico que, ante todo, acredita su independencia y –al propio tiempo– consolida el sistema democrático. [1.3.] Magistrados propuestos en su mayoría por los dos grandes partidos gobernantes, son los que acaban de pronunciarse contra una ley consensuada esencialmente entre ambas fuerzas políticas, contra el parecer de los partidos nacionalistas periféricos. [1.4.] La decisión del alto tribunal ha dado la razón a estos últimos, poniendo fin así al largo pleito. [1.5.] Por eso mismo, además de la satisfacción que a catalanes, vascos, gallegos, andaluces, canarios y demás afectados produzca la noticia, la primera reflexión que cabe hacer es la de comprobar el buen funcionamiento de la institución arbitral encargada de controlar y, en definitiva, garantizar la constitucionalidad de las demás instituciones.

[2]

[2.1.] La oposición que, desde un primer momento, se originó en Cataluña contra la LOAPA, está ahora sobradamente demostrado que tenía sólidos fundamentos jurídicos. [2.2.] Con absoluto respeto a las normas constitucionales, pese a fuertes presiones populares, los partidos nacionalistas y el Consell de la Generalitat optaron [por] recurrir por los cauces legales, convencidos de que esa ley no resistiría la prueba de una estricta justicia. [2.3.] Pero si la prudencia apoyada en una justa razón, fue la norma de actuación de los políticos catalanes, por encima de lógicos estados anímicos, pensando en la común voluntad democrática de la mayoría de los españoles, se era también consciente de que la decisión del Parlamento era producto de una inacabable incomprensión del problema de Cataluña.

[3]

[3.1.] En rigor, la LOAPA –como bien dijo el señor Roca Junyent– tenía dos principales destinatarios: vascos y catalanes, la devolución de cuyos estatutos fue la que originó, como medida neutralizadora, la idea de crear el Estado de las autonomías. [3.2.] Iniciativa loable y ambiciosa en sí misma, pero expuesta al fracaso debido a las intenciones igualitarias que hacían abstracción de una larga e irreversible tradición histórica. [3.3.] Sólo la firme voluntad de no malograr el proceso de normalización democrática contuvo los ánimos en aquel entonces. [3.4.] Pero, aceptado finalmente el modelo de Estado acordado en la Constitución, era lógico que se acogiera el invento de la LOAPA como un nuevo intento de frenar el proceso autonómico refrendado a través del Estatut de Sau.

[4]

[4.1.] Recapitulemos los hilos principales del proceso. [4.2.] El 26 de febrero de 1982, al cumplirse el primer aniversario del Gobierno Calvo-Sotelo, surgido de la intentona golpista del 23-F, se da fin al último redactado de la llamada «Ley Orgánica de Armonización del

Proceso Autonómico», fruto de un acuerdo UCD-PSOE. [4.3.] Comenzaba entonces una de las causas más sonadas de nuestra historia moderna y había gran tensión militar. [4.4.] Recordemos que el fallido golpe de Estado trataría de justificarse como «golpe de timón» a la proliferación autonómica. [4.5.] La LOAPA, tras la que se ocultaba en realidad el problema de la propia concepción del Estado –de autonomías o simplemente descentralizado– empezaría a considerarse como fruto del propio golpe por algunos y como estrategia para privar de argumentos a las esferas golpistas, por el propio gobierno y por el PSOE.

[5]

[5.1.] La sentencia del Tribunal Militar se publicó el 3 de junio de 1982. [5.2.] El día 30 de mayo España había suscrito su carta de intenciones para adherirse a la NATO –medida en la que el Gobierno veía sobre todo sus efectos normalizadores sobre el estamento militar–. [5.3.] Se empezaba a hablar ya del «final de la transición» hasta el punto de que el propio gobierno recurriría la sentencia y Roca Junyent pronunciaría su discurso anti-LOAPA en el Congreso. [5.4.] El creciente optimismo daría vuelo a los recursos de anticonstitucionalidad. [5.5.] El Parlament tuvo listo el suyo el 2 de agosto y el día 4 estaba ya admitido por el Tribunal. [5.6.] La sentencia se ha hecho esperar un año y seis días.

[6]

[6.1.] El recurso paralelo ante el Supremo –y ya en jurisdicción civil– de los militares golpistas quedó visto para sentencia el día 8 de abril de este año, y en la misma fecha la LOAPA era recibida a estudio por el Tribunal Constitucional. [6.2.] Cuando, el 28 de abril se publicaron las sentencias definitivas volvió a escribirse que la transición política era ya un hecho y que España acababa de superar un trauma gravísimo. [6.3.] Mientras tanto la LOAPA había perdido su original valedor –la UCD, disuelta en febrero de 1983, a los dos años del intento golpista– y su defensa quedaba exclusivamente a cargo del partido vencedor en las elecciones, el PSOE, un partido con vocación federalista y con apoyos autonómicos en Cataluña, en el País Vasco y en Andalucía, decididamente opuestos a la LOAPA.

[7]

[7.1.] Son, todas ellas, vicisitudes que pasan a la historia. [7.2.] Ahora, la sentencia del Tribunal Constitucional pone fin a las dudas y vacilaciones sobre el alcance real de las autonomías consagradas por la Constitución. [7.3.] Es un buen momento para llegar a acuerdos más tangibles y definitivos en los que Cataluña encuentre el camino firme de su participación plena en las tareas del Estado democrático, al amparo de la Constitución y protegidos todos contra eventuales arbitrariedades por un Tribunal digno del máximo respeto.

7.2.2. Les macroestructures semàntiques

La tesi central de l'editorial és que

'El Tribunal Constitucional ha fet bé de rebutjar la LOAPA'

i la raó exposada per argumentar que el diari està d'acord amb el que el Tribunal ha decidit, i que, per tant, dóna coherència semàntica a l'editorial, és que:

'La LOAPA era producte del 23-F i un intent de fer marxa enrera en l'Estat de les autonomies cap a una mera descentralització'

Vegem quines altres proposicions rellevants aporta l'editorial.

8.2.1.3. Temes, implicacions i pressuposicions

Títol	Temes	Implicacions	Pressuposicions
El fin de la LOAPA	<i>La implicació</i>	La sentència del Tribunal Constitucional liquida la LOAPA.	

El títol pren sentit amb la implicació derivada del coneixement del conjunt del text.

Temes, implicacions i pressuposicions al paràgraf [1]

1r paràgraf	Temes	Implicacions	Pressuposicions
[1.1.] La jornada de ayer puede quedar inscrita en los anales de nuestro tiempo como una de las más significativas en el proceso de maduración de la democracia española.		Ahir va ser un dia històric. La democràcia espanyola encara no és madura.	La democràcia espanyola està en procés de maduració.
[1.2.] El Tribunal Constitucional del que, en esta misma columna, hemos alabado la eficacia y el rigor jurídico, ha dictado un[a] sentencia de carácter histórico que, ante todo, acredita su independencia y –al propio tiempo– consolida el sistema democrático.	La sentència del TC és històrica. La sentència acredita la independència del TC. La sentència consolida el sistema democràtic.	La sentència consolida el Tribunal Constitucional.	El TC és eficaç El TC opera amb rigor jurídic.

[1.3.] Magistrados propuestos en su mayoría por los dos grandes partidos gobernantes, son los que acaban de pronunciarse contra una ley consensuada esencialmente entre ambas fuerzas políticas, contra el parecer de los partidos nacionalistas periféricos.	<i>La implicació</i>	UCD i PSOE s'han posat en evidència. Que magistrats proposats per UCD i PSOE es pronuncien contra una llei promoguda per UCD i PSOE i donin la raó a als partits nacionalistes perifèrics	
[1.4.] La decisión del alto tribunal ha dado la razón a estos últimos, poniendo fin así al largo pleito.	El plet s'ha acabat.	acredita la independència i la solidesa del TC.	
[1.5.] Por eso mismo, además de la satisfacción que a catalanes, vascos, gallegos, andaluces, canarios y demás afectados produzca la noticia, la primera reflexión que cabe hacer es la de comprobar el buen funcionamiento de la institución arbitral encargada de controlar y, en definitiva, garantizar la constitucionalidad de las demás instituciones.	El diari està satisfet que el TC faci la feina que ha de fer.		Tots els ciutadans dels pobles amb voluntat autonòmica se n'alegraran.

El primer paràgraf està dedicat a lloar el bon funcionament del Tribunal Constitucional. Noti's, però, que el mecanisme de lloança funciona de la sentència cap al Tribunal Constitucional. És a dir, la bondat de la sentència –bondat apreciada pel diari– és el punt de referència per judicar la bondat i ratificar la independència del Tribunal Constitucional.

Encara a [1.3.] *La Vanguardia* utilitza la metàfora grans partits governants, referint-se a la UCD i el PSOE, per posar en evidència que han pactat una Llei inacceptable, amb el greuge que els membres del Tribunal Constitucional han estat escollits per aquests grups, i per tant, han fet una interpretació política de la Llei afi als ideals de centristes i socialistes. D'aquesta manera, *La Vanguardia* aconsegueix destacar els errors aliens. Cal fer notar que la sobregeneralització de [1.5.] no té en compte la pretesa insatisfacció d'almenys alguns centristes i socialistes d'aquestes nacionalitats.

D'altra banda, la sentència, fa notar el diari, dona la raó als nacionalistes perifèrics, amb els quals el diari hi està d'acord.

Temes, implicacions i pressuposicions al paràgraf [2]

2n paràgraf	Temes	Implicacions	Pressuposicions
[2.1.] La oposición que, desde un primer momento, se originó en Cataluña contra la LOAPA, está ahora sobradamente demostrado que tenía sólidos fundamentos jurídicos.	L'oposició a Catalunya contra la LOAPA tenia raó.		Algú pensava que l'oposició a la LOAPA no era prou fonamentada.
[2.2.] Con absoluto respeto a las normas constitucionales, pese a fuertes presiones populares, los partidos nacionalistas y el Consell de la Generalitat optaron [por] recurrir por los cauces legales, convencidos de que esa ley no resistiría la prueba de una estricta justicia.	<i>La implicació</i>	Els partits nacionalistes i el Consell van preferir recórrer contra la LOAPA pels camins legals	Hi havia fortes pressions populars perquè els partits nacionalistes i el Consell combatessin la LOAPA fora dels camins legals. Els partits nacionalistes estaven convençuts que la Llei no resistiria la prova de constitucionalitat.
[2.3.] Pero si la prudencia apoyada en una justa razón, fue la norma de actuación de los políticos catalanes, por encima de lógicos estados anímicos, pensando en la común voluntad democrática de la mayoría de los españoles, se era también consciente de que la decisión del Parlamento era producto de una inacabable incomprensión del problema de Cataluña.	L'aprovació de la LOAPA al Parlament espanyol és producte d'una inacabable incomprensió del problema de Catalunya		L'estat anímic advers a la LOAPA estava justificat. El Consell i els partits nacionalistes van actuar amb prudència. Al Parlament espanyol mai s'acaba d'entendre el problema de Catalunya. Existeix un problema de Catalunya

A [2.1.] *La Vanguardia* mostra una actitud clarament contrària a la LOAPA, en dir que ara "está sobradamente demostrado", cosa que podria implicar que abans no estava prou demostrada la inconstitucionalitat. La implicació, però, és en aquest cas un reforç de la

legitimitat de l'oposició contra la LOAPA, que per als seus impulsors no estava prou fonamentada, tal com diu la implicació.

Com a pressuposició de l'oració [2.2.] hem extret que 'els partits nacionalistes estaven convençuts que la Llei no resistiria la prova de constitucionalitat' per fer notar que es tracta d'una creença totalment gratuïta. Si l'editorialista no pretenia fer una asserció sobre el convenciment dels partits nacionalistes podria haver optat per escriure, per exemple, que
'el partits nacionalistes van dir/es van mostrar/ que estaven convençuts que ...'.

Hi ha dues diferències entre l'una i l'altra opció. En primer lloc, com hem dit, en el primer cas el diari assumeix la responsabilitat de l'afirmació, cosa que no passa en l'opció alternativa. En segon lloc, la primera maximitza la bondat de la presentació dels nacionalistes –reforçada acte seguit per l'estimació sobre la seva prudència–, mentre que la segona la relativitza.

De [2.3.] se n'extreuen pressuposicions pertinents per al mapa ideològic.

Temes, implicacions i pressuposicions al paràgraf [3]

3r paràgraf	Temes	Implicacions	Pressuposicions
[3.1.] En rigor, la LOAPA – como bien dijo el señor Roca Junyent– tenía dos principales destinatarios: vascos y catalanes, la devolución de cuyos estatutos fue la que originó, como medida neutralizadora, la idea de crear el Estado de las autonomías.	Roca tenia raó en dir <i>la implicació</i>	L'Estat de les autonomies va ser creat per neutralitzar la devolució dels Estatuts basc i català.	
[3.2.] Iniciativa loable y ambiciosa en sí misma, pero expuesta al fracaso debido a las intenciones igualitarias que hacían abstracción de una larga e irreversible tradición histórica.	L'Estat de les autonomies era una iniciativa lloable i ambiciosa.	L'Estat de les autonomies està exposat al fracàs si s'aplica erròniament de forma igualitària. L'Estat de les autonomies s'ha d'aplicar tenint en compte que hi ha comunitats que tenen una història particular (Catalunya i el País Basc, sobretot).	

[3.3.] Sólo la firme voluntad de no malograr el proceso de normalización democrática contuvo los ánimos en aquel entonces.		Convergència i PNB (i aquells a qui no els semblava bé aquest concepte de l'Estat de les autonomies) van deixar passar l'Estat de les autonomies per no posar en perill la normalització democràtica.	
[3.4.] Pero, aceptado finalmente el modelo de Estado acordado en la Constitución, era lógico que se acogiera el invento de la LOAPA como un nuevo intento de frenar el proceso autonómico refrendado a través del Estatut de Sau.	L'oposició a la LOAPA era del tot previsible.	La LOAPA aprofundeix en la línia de neutralitzar l'Estatut de Sau.	La LOAPA era un invent.

El tercer paràgraf és ric en proposicions que descriuen la concepció del diari sobre l'Estat de les autonomies i les particularitats de Catalunya i el País Basc. A més, el diari fa notar que amb qui està d'acord és amb (Miquel) Roca Junyent. No esmentem Galícia perquè el diari no ho fa i sí que addueix específicament que l'Estat de les autonomies tenia com a objectiu neutralitzar els estatuts basc i català.

Després d'avaluar el naixement de l'Estat de les autonomies i desaconsellar-ne una aplicació igualitària –el que en altres textos se'n va dir "*café para todos*"–, és especialment significativa l'oració [3.3]. Recordem-la:

[3.3.] Sólo la firme voluntad de no malograr el proceso de normalización democrática contuvo los ánimos en aquel entonces.

Traduïda a una forma congruent vol dir:

Convergència i PNB (i aquells a qui no els semblava bé aquest concepte de l'Estat de les autonomies) van deixar passar l'Estat de les autonomies per no posar en perill la normalització democràtica.

Es tracta d'una constatació no banal sobre la fragilitat de la democràcia durant la transició i de les pressions a què van estar sotmesos els polítics i l'opinió pública, per acabar acceptant la

Constitució tal com es va redactar, i en particular l'Estatut de les autonomies. Sobre aquest àmbit tornarem en l'anàlisi de l'editorial que *La Vanguardia* dedica al *Full* diocesà de Vic, Tarragona i Solsona el dia 7.9.91., i amb motiu del qual l'editorialista no té en compte per a res l'esmentada constatació.

El distanciament temporal de la transició, ha permès un enfocament més fred –menys motivat políticament– del període i donat com a fruit estimacions com la selecció que oferim a continuació.

Relacionant la democràcia i l'exèrcit:

"No se puede negar que la democracia que surge en España en el 1975 hasta los años ochenta es una democracia inicialmente frágil". (FUSI 1997, 43)

"la neutralidad política del ejército en la transición era en parte engañosa, porque ocultaba un ejército que hasta los años ochenta fue un ejército franquista, conservador, receloso de la democracia y todavía convencido de su papel como columna vertebral de la patria". (FUSI 1997, 44)

"sin duda alguna, todavía muchos capitanes generales, generales de alta graduación con nombres conocidos, son parte de este ejército franquista, ultraconservador, muy recelosos de la democracia y que en todo caso obedecen y mantienen esa neutralidad por lealtad al Rey y al concepto abstracto de España, no al ordenamiento democrático y a la Constitución, y siguen siendo muy sensibles no sólo a cuestiones como ETA: también, en conmemoraciones militares, en la prensa y en discursos públicos, de enorme distanciamiento y hostilidad a todo el proceso autonómico. Por lo tanto, el ejército seguirá siendo un factor extrapolítico, sino desestabilizador, amenazante o condicionante" (FUSI 1997, 44-45).

Sobre el discurs polític durant la transició:

"De hecho, la búsqueda del consenso, el espíritu del compromiso, la voluntad de prescindir de intereses partidistas de corto plazo en atención a la construcción de un marco duradero de política democrática y la disponibilidad a concretar pactos son algunas de las características más notables de la transición española. Connotaciones semánticas tales como *reconciliación*, *concordia*, *tolerancia*, *acuerdo*, *pacificación*, *convivencia*, aparecen una y otra vez en el discurso político de la transición democrática, en discursos de campaña, así como en debates parlamentarios. La necesidad inmediata de defender una transición aún amenazada por el peligro de un golpe militar y por el terrorismo de la derecha y de la izquierda explica en parte la voluntad de llegar a un compromiso mostrado por la mayoría de las fuerzas políticas. Pero sólo el trasfondo más remoto de la memoria colectiva acerca de la experiencia negativa de la guerra civil y del sistema de exclusión que la siguió puede explicar el hecho de que la política de consenso llegase a ser casi un fin en sí mismo". (CASANOVA 1994, 45)

"Es cierto que el poder constituyente no era totalmente un *pouvoir constituant* dado que tenía que aceptar las tres limitaciones externas mencionadas arriba: la monarquía, la unidad territorial y la integridad del Estado español y la legalidad constitucional de la transición que imposibilitaba una justicia política retroactiva. En este sentido delimitaba la soberanía del pueblo. Naturalmente, la ficción de un «pueblo soberano» se vio aún más limitada por el hecho de que el pueblo no ejercitaba este poder directamente, sino a través de sus representantes elegidos en un cuerpo legislativo". (CASANOVA 1994, 46)

Des de la teoria a la síntesi:

"Para una reconstrucción breve de lo ocurrido, habría que empezar resaltando que la experiencia acumulada en el estudio de las transiciones políticas por politólogos de diversas escuelas ha ido llenando a los más honestos de una prudencia creciente. Porque si en algo están de acuerdo es en que la anormalidad y el principio de incertidumbre predominan en aquéllas sobre cualquier plan preconcebido, precisamente porque lo que se vive es un proceso de cambio y, por tanto, su desenlace depende de la acción humana colectiva, de su opción práctica ante escenarios hipotéticos en función de las también cambiantes relaciones de conflicto y/o negociación que se van estableciendo entre los distintos actores sociales" (PASTOR 1995, 70)

"Para evitarla [l'eventual *caiguda en calent* del règim], para anticiparse a su maduración, surge el proyecto de Reforma Política de Suárez, que acaba dotándose de apoyo social gracias a un referéndum cuyo desarrollo se da ya en condiciones de una *dictablanda* capaz de lograr la participación de una parte significativa de la población frente a la amenaza magnificada del *búnker*" (PASTOR 1995, 72)

"Vistas las cosas a una mayor distancia temporal, se puede concluir que la recuperación de iniciativa política de fracciones burguesas, por un lado, y las limitaciones de los movimientos sociales, por otro, condujeron a un equilibrio inestable que fue aprovechado por las primeras para, utilizando el chantaje del golpismo ante la población, arrastrar a la oposición a una mesa de negociaciones que ponía como condición previa la desmovilización social" (PASTOR 1995, 74)

I sobre la duració del període:

"Parlem d'una transició a l'entorn de la mort del dictador, el 20 de novembre de 1975, i fins ben bé quan tots perdem la percepció que hi pot haver un cop d'estat, i crec que això és quan superem els efectes del 23-F de 1981, i fins i tot quan gaudim dels avantatges d'un procés de normalització democràtica militar que en certa manera es pot atribuir al govern del PSOE". (RIBÓ 1997, 88).

En resum, doncs, no es pot oblidar que la Constitució i els Estatuts d'autonomia van ser aprovats sota condicions pròpies de xantatge polític i, per tant, en aquesta mesura la seva legitimitat processual és qüestionable.

Però l'editorial de *La Vanguardia* no ho veu d'aquesta manera. De fet, l'editorialista cancel·la pràcticament el contingut de [3.3.] ja a [3.4.] amb un "Pero aceptado finalmente el modelo de Estado acordado en la Constitución, ..." i es converteix així en defensor de l'Estat de les autonomies.

Temes, implicacions i pressuposicions al paràgraf [4]

4t paràgraf	Temes	Implicacions	Pressuposicions
[4.1.] Recapitulemos los hilos principales del proceso.	<i>Ídem</i>		
[4.2.] El 26 de febrero de 1982, al cumplirse el primer aniversario del Gobierno Calvo-Sotelo, surgido de la intentona golpista del 23-F, se da fin al último redactado de la llamada «Ley Orgánica de Armonización del Proceso Autonómico», fruto de un acuerdo UCD-PSOE.	<i>La implicació</i>	L'acord UCD-PSOE de la LOAPA està lligat a les restes del cop d'Estat.	
[4.3.] Comenzaba entonces una de las causas más sonadas de nuestra historia moderna y había gran tensión militar.			Hi havia gran tensió militar
[4.4.] Recordemos que el fallido golpe de Estado trataría de justificarse como «golpe de timón» a la proliferación autonómica.			Els colpistes van al·legar que el cop intentava un "cop de timó" autonòmic.
[4.5.] La LOAPA, tras la que se ocultaba en realidad el problema de la propia concepción del Estado –de autonomías o simplemente descentralizado– empezaría a considerarse como fruto del propio golpe por algunos y como estrategia para privar de argumentos a las esferas golpistas, por el propio gobierno y por el PSOE.	Alguns veien la LOAPA com a fruit del cop d'Estat, altres com a intent de frenar un nou cop d'Estat	La LOAPA deixava l'Estat de les autonomies en un Estat tan sols descentralitzat. En tots dos supòsits la LOAPA és una concessió als colpistes (passats o eventuais futurs).	

El repàs de la història recent permet a l'editorialista constatar versions consolidades sobre aquesta i mostrar-se contrari a una mera descentralització de l'Estat.

Temes, implicacions i pressuposicions al paràgraf [5]

5è paràgraf	Temes	Implicacions	Pressuposicions
[5.1.] La sentencia del Tribunal Militar se publicó el 3 de junio de 1982.	<i>Idem</i>	La sentència del 23-F i els tràmits per a l'entrada a l'OTAN, mostren que l'estament militar entra en vies de normalització democràtica.	El govern entenia que entrar a l'OTAN normalitzaria l'exèrcit.
[5.2.] El día 30 de mayo España había suscrito su carta de intenciones para adherirse a la NATO –medida en la que el Gobierno veía sobre todo sus efectos normalizadores sobre el estamento militar–.			
[5.3.] Se empezaba a hablar ya del «final de la transición» hasta el punto de que el propio gobierno recurriría la sentencia y Roca Junyent pronunciaria su discurso anti-LOAPA en el Congreso.	<i>La implicació</i>	El govern va perdre por al perill colpista. Es va deixar de percebre la LOAPA com una necessària concessió als militars no normalitzats.	Existia por al perill colpista.
[5.4.] El creciente optimismo daría vuelo a los recursos de anticonstitucionalidad.	<i>La implicació</i>	Quedava oberta la via d'atac a la LOAPA.	
[5.5.] El Parlament tuvo listo el suyo el 2 de agosto y el día 4 estaba ya admitido por el Tribunal.	El Parlament de Catalunya va recórrer contra la LOAPA		
[5.6.] La sentencia se ha hecho esperar un año y seis días.	<i>Idem</i>	La sentència hauria d'haver trigat menys.	

Fins i tot en el supòsit d'haver fabricat la LOAPA per por a un nou cop d'Estat, la desaparició d'aquest perill –sempre segons l'argumentació del diari– fa innecessària la llei esmentada.

Temes, implicacions i pressuposicions al paràgraf [6]

6è paràgraf	Temes	Implicacions	Pressuposicions
[6.1.] El recurso paralelo ante el Supremo –y ya en jurisdicción civil– de los militares golpistas quedó visto para sentencia el día 8 de abril de este año, y en la misma fecha la LOAPA era recibida a estudio por el Tribunal Constitucional.	<i>La implicació</i>	La història de la LOAPA corre paral·lela a la del procés pel cop d'Estat del 23-F.	
[6.2.] Cuando, el 28 de abril se publicaron las sentencias definitivas volvió a escribirse que la transición política era ya un hecho y que España acababa de superar un trauma gravísimo.	Les sentències definitives pel 23-F completen la transició política.		
[6.3.] Mientras tanto la LOAPA había perdido su original valedor –la UCD, disuelta en febrero de 1983, a los dos años del intento golpista– y su defensa quedaba exclusivamente a cargo del partido vencedor en las elecciones, el PSOE, un partido con vocación federalista y con apoyos autonómicos en Cataluña, en el País Vasco y en Andalucía, decididamente opuestos a la LOAPA.		L'únic valedor de la LOAPA, el PSOE, deixava de tenir motius per defensar una llei que ni ell mateix creia convenient o al menys parts significatives d'ell.	

La història paral·lela de la LOAPA, la dissolució de la UCD i el procés als colpistes abunda en la idea que el projecte de LOAPA deixava de tenir sentit.

Temes, implicacions i pressuposicions al paràgraf [7]

7è paràgraf	Temes	Implicacions	Pressuposicions
[7.1.] Son, todas ellas, vicisitudes que pasan a la historia.	<i>La implicació</i>	Interpretin vostès, lectors, aquesta història paral·lela. Una cosa va lligada a l'altra.	
[7.2.] Ahora, la sentencia del Tribunal Constitucional pone fin a las dudas y vacilaciones sobre el alcance real de las autonomías consagradas por la Constitución.	<i>La implicació</i>	El TC enterra la LOAPA i consolida l'Estat de les autonomies.	

[7.3.] Es un buen momento para llegar a acuerdos más tangibles y definitivos en los que Cataluña encuentre el camino firme de su participación plena en las tareas del Estado democrático, al amparo de la Constitución y protegidos todos contra eventuales arbitrariedades por un Tribunal digno del máximo respeto.	Cal acords tangibles i sòlids que permetin a Catalunya participar en l'Estat democràtic (amb Constitució i TC que la defensi).	Catalunya ha de participar en les tasques de l'Estat democràtic.	Catalunya no ha trobat encara un paper ferm de participació de l'Estat democràtic.
--	--	--	--

El que ja hem apuntat en comentar el tercer paràgraf i es va posar de manifest en l'anàlisi del perfil ideològic del diari es palesa de nou en el darrer paràgraf. *La Vanguardia* és partidària de l'Estat de les autonomies i de la integració en el seu si de Catalunya.

L'aplicació del quadrat ideològic seguint els paràmetres constatats en el perfil ideològic del diari és palès en tot l'editorial.

7.3. Anàlisi de nivell 2 de l'editorial: "A la altura de un pueblo"

7.3.1 L'editorial

LA VANGUARDIA. Jueves, 31 MAYO 1984

A la altura de un pueblo

[1]

[1.1.] El debate de investidura ha terminado. [1.2.] La Generalitat restaurada comienza una nueva legislatura. [1.3.] Jordi Pujol es de nuevo el president. [1.4.] Ha expuesto su programa que ha sido discutido por los diversos grupos parlamentarios y por una amplia mayoría de votos ha sido investido presidente de la Generalitat. [1.5.] Sólo los socialistas y los comunistas han dejado de apoyarle. [1.6.] Sobre la mayoría absoluta de que disponía ya la coalición CiU, que le llevó como cabeza a las elecciones, ha contado con los votos de la Coalición Popular y de Esquerra. [1.7.] Y esta mayoría amplia ha quedado subrayada por la magna manifestación popular de apoyo al president y a las instituciones de la Generalitat, que le ha acompañado hasta el mismo palacio histórico de la plaza Sant Jaume.

[2]

[2.1.] La normalidad institucional se ha querido que no quede turbada por la emoción suscitada por la querella contra Jordi Pujol, sino que, al contrario, haya un subrayado tanto parlamentario como popular a la reafirmación de su presidencia para los próximos años. [2.2.] Su ambición política para la legislatura que empieza encuentra así un respaldo impresionante. [2.3.] Esa ambición es la que expuso el presidente de la Generalitat en su discurso programático de 65 folios. [2.4.] El objetivo es un despliegue de todas las capacidades del país y a él quiere contribuir el Gobierno de la Generalitat con los recursos a su alcance. [2.5.] Cataluña, concluía precisamente el presidente en su discurso de investidura, está creando un modelo de sociedad civil con su complejidad, tolerancia, equilibrio y operatividad.

[3]

[3.1.] Tema fundamental del discurso del candidato ha sido la voluntad de buscar la colaboración de las fuerzas sociales en todos los ámbitos. [3.2.] La mayoría absoluta es un instrumento que, sin duda, permite afrontar con decisión la persecución de los objetivos políticos propuestos. [3.3.] Pero una sociedad como la catalana en un momento de crisis es algo, en definitiva, sumamente complejo y por eso el propósito de buscar acuerdos y establecer consensos es una señal de sensatez.

[4]

[4.1.] No se presentan, en efecto, fáciles las cosas para el gobierno que va a constituir Jordi Pujol. [4.2.] En primer lugar, el modelo de autonomía no queda todavía en España suficientemente claro. [4.3.] Si hay textos inequívocos para mantenerlo y defenderlo, las actitudes se muestran fluctuantes, la novedad desconcierta a unos y molesta a otros. [4.4.] Esta cuestión la planteó Jordi Pujol hace poco al presidente del Gobierno y ha querido reafirmar públicamente las preguntas esenciales. [4.5.] ¿Qué clase de autonomía va a haber en España? [4.6.] ¿Cuál va a ser la autonomía catalana? [4.7.] No todo depende de la Generalitat. [4.8.] La posición del Gobierno es importante, como lo es la legislación que

se haga en el Congreso de los Diputados. [4.9.] Para profundizar en la autonomía, además, las finanzas son básicas. [4.10.] El presidente Pujol apuntó la aspiración a algo parecido al concierto económico que rige las relaciones con Euskadi. [4.11.] La ley de financiación de las autonomías, la LOFCA, entiende que es mala y no está, por otra parte, determinado el porcentaje de participación de las comunidades autónomas en los presupuestos generales del Estado. [4.12.] Y existe, además de todo eso, lo que puede llamarse el centralismo de las burocracias.

[5]

[5.1.] No faltan, pues, dificultades en la andadura del nuevo gobierno, como en la del país mismo. [5.2.] Pero el debate parlamentario ha resultado un buen augurio. [5.3.] El presidente Pujol dio las gracias a los que le habían votado y a los que no le habían votado. [5.4.] El presidente de la Cámara, señor Coll Alentorn, elogió la conducta de todos los diputados como "ejemplar". [5.5.] Mayoría y minorías, gobierno y oposición han sabido mantenerse en los dos días del debate de investidura a la altura que las circunstancias requerían. [5.6.] Todos están al servicio del mismo pueblo y cuanto más delicadas las circunstancias y más ambiciosos los proyectos más se necesita del concurso de todos, pues todo el mundo tiene su papel. [5.7.] Unos aplaudieron al nuevo presidente –antiguo y nuevo ya, en la sucesión de dos legislaturas henchidas de contenido histórico– y otros se pusieron deferentemente en pie: todos sentían la responsabilidad de representar a un pueblo, recientes aún las elecciones.

[6]

[6.1.] Este pueblo es el que a través de los hombres y de los años ha de encontrar los hábitos políticos que le permitan gobernarse de una manera auténtica y eficaz. [6.2.] Sólo así podrá responder de forma fecunda y positiva a la pregunta que el mismo presidente de la Generalitat planteaba al presidente del Gobierno, y que reprodujo en el discurso de investidura: ¿cómo puede Cataluña incrementar su aportación al quehacer común español? [6.3.] Al comenzar la nueva legislatura el propósito de todos deber ser ir a más. [6.4.] A más en entendimiento, en eficacia de servicio, en cooperación. [6.5.] Hubo una palabra ayer en el Parlament que sonó como síntesis de unas impresiones de dos días y como propósito decidido ante los que van a sucederle: superación. [6.6.] El Parlament ha estado a la altura del pueblo que representa.

7.3.2. Les macroproposicions semàntiques

Encara que explícitament al títol i en el darrer paràgraf el diari faci lloances del Parlament i del comportament dels diputats, el més destacat, i per tant la tesi central rellevant, és:

Pujol ho fa bé i li donem suport

I d'ell se'n fan les millors lloances. A ell i al programa, del que se'n donen detalls per demostrar que l'editorialista l'ha tingut a les mans (65 folis d'extensió), se li para la major atenció per considerar que

'Pujol és la persona més adequada per dirigir Catalunya i el seu encaix dins d'Espanya',

proposició que dona base i coherència a la tesi central.

El tema secundari gira al voltant del comportament formal del Parlament, però fins i tot aquí la figura central és Pujol, per això podem formular una segona proposició de coherència global:

'Malgrat la querella de Banca Catalana ningú ha trencat les formes en el debat d'investidura, tal com ha de ser'

7.3.3. Temes, implicacions i pressuposicions

Títol	Tema	Implicació	Pressuposició
A la altura de un pueblo	Pujol ho va fer bé i li donem suport.	Pujol ho va fer molt bé.	Catalunya és un poble.

Temes, implicacions i pressuposicions al paràgraf [1]

1r paràgraf	Temes	Implicacions	Pressuposicions
[1.1.] El debate de investidura ha terminado.	Pujol ha estat reelegit president de la Generalitat amb una ampla majoria.		
[1.2.] La Generalitat restaurada comienza una nueva legislatura.			
[1.3.] Jordi Pujol es de nuevo el presidente.			
[1.4.] Ha expuesto su programa que ha sido discutido por los diversos grupos parlamentarios y por una amplia mayoría de votos ha sido investido presidente de la Generalitat.			
[1.5.] Sólo los socialistas y los comunistas han dejado de apoyarle	Pujol ha tingut un suport aclaparador, amb ERC i CP.	Socialistes i comunistes havien d'haver donat suport a Jordi Pujol.	Abans, els socialistes i els comunistes donaven suport a Pujol.
[1.6.] Sobre la mayoría absoluta de que disponía ya la coalición CiU, que le llevó como cabeza a las elecciones, ha contado con los votos de la Coalición Popular y de Esquerra.			
[1.7.] Y esta mayoría amplia ha quedado subrayada por la magna manifestación popular de apoyo al presidente y a las instituciones de la Generalitat, que le ha acompañado hasta el mismo palacio histórico de la plaza Sant Jaume.	La magna manifestació ha subratllat l'èxit de Pujol.		La manifestació era de suport a les institucions de la Generalitat.

A [1.5.] es diu que socialistes i comunistes 'han deixat' de donar suport a Pujol, la qual cosa podria pressuposar que 'abans n'hi donaven'. De fet, com que això seria fals, pragmàticament és impensable que pogués estar en la ment de l'enunciador l'intent de fer passar per certa aquesta pressuposició. Aquí "han dejado de apoyarle" té una implicació inferida, han deixat de fer allò que els pertocava, per ser, a l'entendre del diari, el més lògic, el més correcte, etc. Però com que no ho pot manifestar tan contundentment utilitza aquesta perífrasi verbal que en principi sembla de canvi d'estat: fer una cosa, i deixa de fer-la, per fer-ne un ús fàctic. De fet [1.5.] el que fa és posar en evidència l'alt grau de suport del diari a Pujol i la baixa consideració en què té a socialistes i comunistes.

A [1.7.] s'afirma que la manifestació era de suport al president i a les institucions. Que la manifestació era de suport a Jordi Pujol està fora de dubte, que fos de suport a Pujol, líder de Convergència Democràtica de Catalunya, tampoc no ho posa ningú en dubte.

Que fos en suport a Jordi Pujol en tant que president és discutible i de la mateixa manera és discutible que fos en suport de les institucions de la Generalitat. El suport hauria de ser en aquest cas de tots aquells que reconeixen en Pujol al seu president, en tant que el prefereixen a un altre. A saber, les institucions de la Generalitat són el Parlament, el Tribunal de Cassació i el consell executiu. Fins i tot acceptant que la manifestació fos en suport del president de la Generalitat, es podria transferir el suport al consell executiu, però difícilment a tota la Generalitat. De tota manera, és clar que la interpretació més popular del terme Generalitat es refereix al consell executiu, això és, al govern.

La resta d'inferències no ofereixen cap problema interpretatiu.

Temes, implicacions i pressuposicions al paràgraf [2]

2n paràgraf	Temes	Implicacions	Pressuposicions
[2.1.] La normalidad institucional se ha querido que no quede turbada por la emoción suscitada por la querella contra Jordi Pujol, sino que, al contrario, haya un subrayado tanto parlamentario como popular a la reafirmación de su presidencia para los próximos años.	<i>Les implicacions</i>	(a) Hi ha hagut normalitat institucional, malgrat la querella de Banca Catalana. (b) El resultat de la votació aclaparadora i la manifestació subratllen l'èxit de Pujol El contrari de torbar la normalitat parlamentària és fer una votació aclaparadora i una manifestació a favor de Pujol.	La querella de Banca Catalana va suscitar emoció.

És clar que a [2.1.] s'hi implica que hi ha hagut normalitat institucional i s'hi diu que hi ha hagut un subratllat parlamentari i popular a l'elecció de Pujol com a president.

Ara bé, l'entortolligament de l'oració no ha d'impedir treure'n el lligam entre una cosa i altra. A l'oració també es diu que el 'contrari' de 'torbar la normalitat institucional' és (o ha estat) 'un subratllat parlamentari' (el suport parlamentari aclaparador) i popular (la manifestació). És

una forma tanmateix particular i sorprenent d'entendre la normalitat institucional per dos motius. Primer, és particular perquè és tan normal institucionalment perdre com guanyar votacions i tant si hi ha majories com minories, i tant si les majories són simples com si són absolutes. En segon lloc, és sorprenent per a un diari ideològicament conservador especialment en el camp de la mobilització social com hem vist en el perfil ideològic abans tractat.

El que en definitiva es posa en evidència és que el suport del diari a Pujol és consistent.

[2.2.] Su ambición política para la legislatura que empieza encuentra así un respaldo impresionante.	Pujol té un gran suport		
[2.3.] Esa ambición es la que expuso el presidente de la Generalitat en su discurso programático de 65 folios.	<i>La pressuposició</i>		Els projectes / ambició del president estan recollits en els 65 folis del discurs
[2.4.] El objetivo es un despliegue de todas las capacidades del país y a él quiere contribuir el Gobierno de la Generalitat con los recursos a su alcance.	El president té com a objectiu contribuir a desplegar totes les capacitats del país [Catalunya]		
[2.5.] Cataluña, concluía precisamente el presidente en su discurso de investidura, está creando un modelo de sociedad civil con su complejidad, tolerancia, equilibrio y operatividad.	"Catalunya" crea una societat civil modèlica	La societat civil –no així la política– es caracteritza per la tolerància, l'equilibri i l'operativitat.	La societat civil catalana es caracteritza per la complexitat, tolerància, equilibri i l'operativitat

Afirmar com a [2.4.] que l'objectiu de Pujol és 'contribuir a desplegar totes les capacitats del país' és una generalització que condueix a un raonament tautològic buit de contingut. Vegem-ho. Si impliqués realment 'totes les capacitats' comportaria tant les negatives i com les positives, la qual cosa o bé seria absurda o bé s'hauria de fonamentar en la creença igualment absurda que Catalunya només té capacitats positives. Per tant, descartem aquesta implicació.

Ara bé, si només implica que 'contribuiria a desplegar les capacitats positives', llavors ens hem de preguntar: Quines són 'totes' les positives? La resposta ha de ser: les que el govern estimi que ho són i aquestes són 'totes' les que són positives. Les que no hi entrin no són

positives i no s'han de promoure. És a dir, que el fet de promoure-les els 'confereix' la categoria de 'promocionables'. I així es tanca el cercle tautològic de la promoció de 'totes les capacitats del país'. Un conjunt de capacitats que, de fet, ja no les comprèn a totes perquè la qualificació de les tasques depèn d'un criteri de valor polític no necessàriament compartit amb altres corrents polítics. En síntesi, un compromís que no compromet a res comprovable i per tant buit de contingut i que té com a efecte o la idealització de Catalunya o la del govern.

Amb aquesta mateixa idealització segueix l'oració [2.5.] en la qual es fa evident que el diari combrega amb el president. El diari fa seus 'precisament' el conceptes utilitzats pel president: 'La societat civil catalana és modèlica amb la seva complexitat, tolerància, equilibri i operativitat.

Temes, implicacions i pressuposicions al paràgraf [3]

3r paràgraf	Temes	Implicacions	Pressuposicions
[3.1.] Tema fundamental del discurso del candidato ha sido la voluntad de buscar la colaboración de las fuerzas sociales en todos los ámbitos.	Pujol busca la col·laboració de les forces socials.	Per a Jordi Pujol és fonamental comptar amb altres forces polítiques	
[3.2.] La mayoría absoluta es un instrumento que, sin duda, permite afrontar con decisión la persecución de los objetivos políticos propuestos	<i>Idem i les implicacions</i>	Pujol pot prescindir dels grups polítics que no li han donat suport.	
[3.3.] Pero una sociedad como la catalana en un momento de crisis es algo, en definitiva, sumamente complejo y por eso el propósito de buscar acuerdos y establecer consensos es una señal de sensatez.	<i>La implicació</i>	Pujol és sensat perquè busca el consens.	La societat catalana està en un moment de crisi.

Si com diu a [3.1.] Pujol busca la col·laboració de les forces socials en tots els àmbits i a [3.3.] diu que és sensat buscar acords i establir consensos, la inferència és gairebé innecessària: 'Pujol és sensat perquè busca acords i consensos'. Jordi Pujol demostra sensatesa quan busca consens en una qüestió fonamental, especialment tenint en compte que té majoria absoluta i no necessita d'aquest consens per governar.

Temes, implicacions i pressuposicions al paràgraf [4]

4t. Paràgraf	Temes	Implicacions	Pressuposicions
[4.1.] No se presentan, en efecto, fáciles las cosas para el gobierno que va a constituir Jordi Pujol.	Hi ha problemes per arribar a consensos	Pujol necessita suport.	
[4.2.] En primer lugar, el modelo de autonomía no queda todavía en España suficientemente claro.	El govern central fluctua a l'hora de portar endavant el model autonòmic	Hi ha problemes del govern català amb el govern de l'Estat.	
[4.3.] Si hay textos inequívocos para mantenerlo y defenderlo, las actitudes se muestran fluctuantes, la novedad desconcierta a unos y molesta a otros.		L'autonomia catalana ha de ser específica, no té perquè ser com la de la majoria de les altres autonomies	Els textos sobre el model autonòmic són inequívocs
[4.4.] Esta cuestión la planteó Jordi Pujol hace poco al presidente del Gobierno y ha querido reafirmar públicamente las preguntas esenciales.			
[4.5.] ¿Qué clase de autonomía va a haber en España?			
[4.6.] ¿Cuál va a ser la autonomía catalana?			

Fins aquí queda clar que l'únic actor que apareix amb una actitud fluctuant és el govern de l'Estat i que el diari dóna suport a les peticions de Pujol en el sentit que l'autonomia catalana ha de ser específica com mostra la pregunta –també retòrica– de [4.6.].

Jordi Pujol, doncs, busca el consens a Catalunya, perquè pot tenir problemes amb el govern de l'Estat, en tant que hi ha discrepàncies sobre com ha de ser el model autonòmic i, concretament, el model autonòmic per a Catalunya.

[4.7.] No todo depende de la Generalitat.	El grau d'autonomia depèn també del govern i de la legislació.		
[4.8.] La posición del Gobierno es importante, como lo es la legislación que se haga en el Congreso de los Diputados.	El Congrés dels Diputats té la llei autonòmica a les seves mans.		
[4.9.] Para profundizar en la autonomía, además, las finanzas son básicas.	Pujol reclama per un futur un nou model de finançament semblant al basc.	Sense diners no hi ha autonomia real.	
[4.10.] El presidente Pujol apuntó la aspiración a algo parecido al concierto económico que rige las relaciones con Euskadi.			
[4.11.] La ley de financiación de las autonomías, la LOFCA, entiende que es mala y no está, por otra parte, determinado el porcentaje de participación de las comunidades autónomas en los presupuestos generales del Estado.	Pujol rebutja la Llei d'Ordenament del Finançament de les Comunitats Autònomes.	S'hauria de determinar el percentatge de participació de les autonomies en els pressupostos generals de l'Estat.	
[4.12.] Y existe, además de todo eso, lo que puede llamarse el centralismo de las burocracias.	<i>La implicació</i>	La burocràcia estatal destorba el desenvolupament del model autonòmic.	L'Estat és centralista.

El quart paràgraf fa una síntesi del discurs de Pujol, amb el qual –tal com es dedueix de la forma en què el diari l'exposa– *La Vanguardia* hi està d'acord. El contingut d'aquest paràgraf aporta uns quants elements sobre la concepció de l'Estat de les autonomies i del paper que hi té el govern català. *La Vanguardia*, en parlar de la burocràcia i titllar-la de centralista, la connota negativament, per tant trobaria legítima una descentralització burocràtica.

Temes, implicacions i pressuposicions al paràgraf [5]

5è paràgraf	Temes	Implicacions	Pressuposicions
[5.1.] No faltan, pues, dificultades en la andadura del nuevo gobierno, como en la del país mismo.	El govern Pujol acara dificultats		
[5.2.] Pero el debate parlamentario ha resultado un buen augurio.	<i>La implicació</i>	És extraordinari el clima de correcció registrat en el debat parlamentari [malgrat la querella de Banca Catalana]	Pujol és el president de tots els catalans
[5.3.] El presidente Pujol dio las gracias a los que le habían votado y a los que no le habían votado.		Pujol es comporta com a president de tots els catalans.	
[5.4.] El presidente de la Cámara, señor Coll Alentorn, elogió la conducta de todos los diputados como "ejemplar".		Escollir el president de Catalunya és una circumstància que requereix una conducta exemplar dels diputats catalans.	
[5.5.] Mayoría y minorías, gobierno y oposición han sabido mantenerse en los dos días del debate de investidura a la altura que las circunstancias requerían.			
[5.6.] Todos están al servicio del mismo pueblo y cuanto más delicadas las circunstancias y más ambiciosos los proyectos más se necesita del concurso de todos, pues todo el mundo tiene su papel.	<i>La implicació</i>	Tothom ha de contribuir al bon clima polític donada la crispació preexistent.	Tots estan al servei del mateix poble.
[5.7.] Unos aplaudieron al nuevo presidente –antiguo y nuevo ya, en la sucesión de dos legislaturas henchidas de contenido histórico– y otros se pusieron deferentemente en pie: todos sentían la responsabilidad de representar a un pueblo, recientes aún las elecciones.		Hi ha circumstàncies delicades. Tant els que aplaudien com els es van aixecar i no van aplaudir accepten respectuosament l'elecció de Pujol.	Les dues legislatures de Pujol tenen contingut històric.

És notòria la lloança a la calma i el manteniment de les formes que executa l'editorialista.

A [5.3] *La Vanguardia* destaca que Jordi Pujol, com a president de tots els catalans –els que el van votar i els que no–, ha de ser tractat amb el respecte que li correspon pel càrrec. Com diu a [5.5], encara més, quan hi ha circumstàncies delicades imposades des de fora de Catalunya.

A [5.6.] es diu explícitament que 'Tots estan al servei del mateix poble' que hem volgut posar en la columna de les pressuposicions no perquè formi part de la informació implícita sinó perquè és una nova afirmació general que a causa de la seva generalitat queda buida de contingut. Diguem per a demostrar-ho tant sols que 'estar al servei del mateix poble' podria incloure actituds pròpies d'estar al servei de parts diferents del mateix poble' amb la qual cosa la pressuposició no té cap valor.

Temes, implicacions i pressuposicions al paràgraf [6]

6è paràgraf	Temes	Implicacions	Pressuposicions
[6.1.] Este pueblo es el que a través de los hombres y de los años ha de encontrar los hábitos políticos que le permitan gobernarse de una manera auténtica y eficaz.		Catalunya s'ha d'autogovernar de manera autèntica i eficaç amb persones adequades	
[6.2.] Sólo así podrá responder de forma fecunda y positiva a la pregunta que el mismo presidente de la Generalitat planteaba al presidente del Gobierno, y que reprodujo en el discurso de investidura: ¿cómo puede Cataluña incrementar su aportación al quehacer común español?		Catalunya ha d'escollir les persones adequades per a augmentar la participació en el quefer d'Espanya.	Catalunya ha de participar en el quefer comú espanyol
[6.3.] Al comenzar la nueva legislatura el propósito de todos deber ser ir a más.	Hi ha d'haver més consens entre els polítics		
[6.4.] A más en entendimiento, en eficacia de servicio, en cooperación.			
[6.5.] Hubo una palabra ayer en el Parlament que sonó como síntesis de unas impresiones de dos días y como propósito decidido ante los que van a sucederle: superación.	<i>La implicació</i>	S'ha de superar el clima d'enfrontament que hi va haver fins al debat d'investidura.	

[6.6.] El Parlament ha estado a la altura del pueblo que representa.	Els parlamentaris no han protagonitzat enfrontaments i s'han comportat amb correcció tal com havia de ser.		
--	--	--	--

De [6.1.] es podria inferir que *La Vanguardia* vol l'autodeterminació per a Catalunya. Per això, tot seguit matisa a [6.2.] que l'autogovern s'ha d'entendre dins del marc autonòmic de l'Estat. Així, doncs, és un autogovern que vol comptar amb un reconeixement d'identitat per part de l'Estat, per a la qual cosa necessitarà el suport polític de tots els diputats catalans. Aquí, doncs, es comprova com hi ha coincidència ideològica entre el discurs de Jordi Pujol i el de *La Vanguardia*.

Per acabar, *La Vanguardia*, amb to d'epíleg i, per tant amb una funció emotiva contundent recorda que Catalunya ha de ser present com a poble davant de l'Estat i, particularment, els polítics haurien d'actuar en conseqüència, [6.5.], superant-se, de la mateixa manera que s'ha produït l'acte d'investidura ([6.6.]).

Veiem en la darrera oració a qui es referia el títol: el Parlament ha estat 'a l'alçada del poble'.